CAROLINE COTTRELL

Walparoo

Traducerea și adaptarea în limba română de

VALENTINA MUNTEANU

ALCRIS

Capitolul 1

În interiorul avionului, luminile erau încă aprinse, când Vonne Lothian privi afară. Dincolo de hublou, soarele arunca sclipiri aurii asupra valurilor înspumate. Se apropiau de destinație, Darwin, oraș în partea de nord a Australiei.

Își întinse picioarele în față și fixă cu o privire neliniștită spătarul scaunului din fața ei. De la plecarea din Singapore, nu mai avusese nici o clipă de odihnă. Neputând să adoarmă, încercase să citească un roman, dar degeaba. Se gândea la Vicky și la misiunea deranjantă pe care sora ei geamănă i-o încredințase. În câteva minute, îl va întâlni pe Kirk Levenson. Oare cum va reacționa acesta când va afla vestea îngrozitoare pe care trebuie să i-o comunice?

Vonne nu-l întâlnise decât o singură dată, dar își amintea foarte bine figura lui. Trăsăturile erau ferme,

bărbătești, iar în colțurile ochilor lui căprui erau trasate riduri fine. Părul des, castaniu, se potrivea foarte bine cu tenul deschis la culoare. În ceea ce privește gura cu buze senzuale, părea tot timpul pregătită pentru un zâmbet ironic.

Cred că astăzi nu va mai avea nici un motiv de râs, se gândi Vonne, jenată. Sora ei aproape o obligase să joace acest rol neplăcut.

– Te implor, Vonne, o rugase sora ei. Îți cer această mică favoare, dar te rog să-ți aduci aminte că îmi ești datoare.

Era un lucru neobișnuit pentru Vicky să folosească acest argument, pentru că cele două surori țineau foarte mult una la cealaltă. Își făceau servicii pentru că li să părea ceva firesc. Numai o situație excepțională putea s-o facă să recurgă la un asemenea argument.

De altfel, era adevărat că Vicky făcuse pentru ea un gest foarte generos. Fără ajutorul ei, Vonne n-ar fi reușit niciodată să petreacă acea lună minunată de vacanță în Bermude. Iar după ruptura cu Leith, avea mare nevoie de odihnă!

Făcuse prostia să se îndrăgostească de un pacient. Ca să-l supravegheze mai bine, se mutase la el. Bărbatul fusese victima unui grav accident, iar medicii se temeau că nu va mai putea să meargă. La

auzul acestei veşti, logodnica lui îl părăsise fără prea multe cuvinte. Avea mare nevoie de ajutor, iar Vonne îşi făcuse datoria de infirmieră cu multă dăruire.

Apoi, chirurgul care-l operase se răzgândise, lăsând să se întrevadă o mică speranţă. După părerea lui, nu era imposibil ca bolnavul să-şi revină. Când se dovedise că avea dreptate, Vonne crezuse că o să leşine de fericire.

Dar bucuria ei durase puţin, pentru că logodnica lui Leith revenise, plină de regrete. Iar el o iertase, făcând-o pe Vonne să vadă adevăratele lui sentimente. Leith avea pentru ea sentimente de recunoştinţă, dar n-o iubea!

Această revelaţie fusese pentru ea ca o palmă şi numai Vicky înţelesese cât era de dezamăgită. O sfătuise să încerce să nu se mai gândească la el şi-i oferise această lună de vacanţă în Bermude.

Vonne şi Vicky semănau foarte mult fizic, având părul întunecat, tuns scurt şi ochi mari, cu gene lungi. Dacă trăsăturile feţelor lor şi siluetele zvelte erau asemănătoare, caracterele însă, erau diferite. Vonne avea un temperament prudent, pe când Vicky era plină de avânt, uneori nebunesc. Amândouă erau

drăguțe, generoase, dar Vonne era mai puțin încrezătoare decât sora ei. Dacă Vicky se entuziasma foarte ușor, sora ei geamănă prefera să rămână rezervată.

Cu trei zile înainte de plecarea la Darwin, Vicky își schimbase planurile. În timpul scurtei întâlniri pe care o avuseseră, Vonne se încruntase, ascultând-o.

– Ești sigură că nu te înșeli? întrebase ea, îngrijorată.

– Sunt sigură, spusese Vicky. Logodna mea cu Kirk a fost o greșeală. Evenimentele s-au precipitat în ciuda adevăratelor mele sentimente, din cauza plecării lui în Australia. Acum îmi dau seama că n-aș putea niciodată să trăiesc în altă parte decât în Anglia. La început, totul părea atât de romantic, încât m-am lăsat purtată pe aripile imaginației.

– Nu crezi că faci aceeași greșeală cu Armand?

De fapt, Vicky nu-l cunoștea pe medicul francez decât de câteva săptămâni.

– Oh, nu! De data asta, sunt sigură că suntem făcuți unul pentru celălalt!

– Dar nu veți locui în Anglia!

– Parisul nu e atât de departe de Londra, răspunse Vicky, fără să clipească.

– Nu cred că e bine să plec.

– Nu poți să renunți la călătorie în ultima clipă, doar pentru că nu merg și eu. Darwin e la celălalt capăt al lumii și sunt sigură că acolo îți vei uita toate grijile.

În timp ce Vonne se odihnea în Bermude, sora ei îi căutase o nouă slujbă. Obținuse un contract pentru un an în spitalul în care viitorul ei soț își exercita profesia de ginecolog-obstetrician. Oricum, trebuia să se întoarcă în Londra la timp să-i fie domnișoară de onoare lui Vicky. Kirk intervenise pe lângă directorul centrului de sănătate. Răspunsul fusese pozitiv, pentru că nu era destul personal.

Când Vonne citise scrisoarea de la sora ei, fusese foarte bucuroasă și-i trimisese acordul scris, fără să ezite. Era sigură că această schimbare de decor o s-o ajute să-l uite pe Leith. Numai că acum, Vicky îl întâlnise pe acest medic francez, Armand Saint-Germain. Se întâlniseră în clinica particulară în care lucra sora ei și se hotărâse să-l urmeze în Franța. Vonne trebuia să ia avionul de una singură și să-l anunțe pe Kirk că nunta nu va mai avea loc.

– Desigur, îi voi scrie și o scrisoare, dar aș prefera să-i explici situația prin viu grai, spusese Vicky. Ești atât de plină de tact, iar eu nu vreau în nici un caz să-l rănesc, Vonne.

– Dar o să-l rănești, pentru că te iubește! explodase ea, cedând mâniei.

Vonne ridica foarte rar vocea, iar, pentru o clipă, Vicky păruse dezarmată. Cu lacrimi în ochi, îi luase mâinile.

– Știu, recunoscuse ea, dar nu mă poate forța să mă căsătoresc. Te rog, Vonne, fă-mi acest serviciu și n-o să-ți mai cer nimic, niciodată!

Dincolo de hublou, soarele aurea norii pufoși, care străluceau în culorile curcubeului. Plecând târziu de la Singapore, avionul avea trei ore întârziere, așa că pasagerii ajungeau să coboare la ora micului dejun.

O stewardesă care împingea un cărucior, o întrebă dacă nu vrea un suc de portocale. Tânăra femeie avea o figură proaspătă și o uniformă impecabilă. Vonne o privi cu uimire, pentru că se simțea obosită de acest drum lung, iar rochia ei era șifonată. Bucurându-se de gustul băuturii răcoritoare, își îndreptă cutele rochiei cu mâna, cu o mișcare mașinală. Chiar în acea clipă, comandantul de bord anunță sosirea pe aeroportul din Darwin. În același timp, anunță ora locală și temperatura din oraș.

Vonne, care tocmai își termina de băut sucul, își aminti momentul când îl cunoscuse pe Kirk Levenson.

Nu putuse să-l uite, iar motivul era evident. Scena pe care și-o amintea o făcea chiar și acum să roșească.

Era primăvară și o prietenă australiancă a lui Vicky, Sylvia, dădea o petrecere în aer liber la locuința ei din Hampstead. Cele două surori erau pe terasă și își construiau planuri de viitor.

– E minunat că ne-am îndrăgostit în același timp, se extazia Vicky. Kirk e cel mai drăguț bărbat din lume și abia aștept să ți-l prezint!

El întârziase, iar Vicky se grăbise să se întoarcă în casă, vrând să-l aștepte. Vonne și Kirk se cunoscuseră câteva minute mai târziu. Se îmbujoră, amintindu-și fiecare detaliu al scenei.

Un bărbat apăruse deodată în spatele ei și-i spusese, pe un ton de reproș:

– Ah, aici te ascundeai! Sylvia mi-a spus că ești pe terasă, dar această casă e atât de mare, încât m-am rătăcit.

Vocea lui era profundă, vibrantă. Avea și un ușor accent australian, își spusese Vonne, întorcându-se. Fusese foarte surprinsă văzând un străin care o privea cu pasiune, zâmbind.

Probabil că arăta foarte surprinsă, dar el nu-i dăduse timp să reacționeze. Străbătuse repede distanța care-i despărțea și o prinsese în brațe. O

atrăsese spre el, sărutând-o cu pasiune. În loc să se zbată și să-l respingă cu toate forțele, Vonne îi răspunsese la sărut cu aceeași pasiune. Nici acum nu putea să înțeleagă de ce reacționase așa.

El fusese cel care se depărtase primul, prinzând-o de umeri. O ținuse departe, privind-o cu atenție, apoi exclamase:

– Nu ești Vicky! Trebuie să fii Vonne, nu-i așa?

La fel de șocată ca și el, se mulțumise să-i răspundă cu o mișcare a capului. Abia atunci înțelesese că bărbatul pe care-l sărutase fără nici o reținere era Kirk Levenson, logodnicul surorii ei.

– Oh, îmi pare rău, se bâlbâise ea, roșie de rușine.

Tăcuse brusc și se răsucise pe călcâie, vrând să dispară din fața lui. Ajunsă în casă, încercase să-și revină. Seara era abia la început și dacă ar fi dispărut tocmai atunci, sora ei s-ar fi îngrijorat.

Când Vicky i-l prezentase pe Kirk Levenson, Vonne își regăsise sângele rece. Citise în privirea lui că nici el nu voia să vorbească despre întâlnirea lor. Recepția continuase într-o atmosferă relaxată pentru toată lumea, mai puțin pentru Vonne. Pentru că, sub o aparență calmă, continua să se simtă jenată. De ce nu-l respinsese? se întrebase ea, de fiecare dată când îl privea.

Își puse centura și așteptă, cu inima strânsă, să aterizeze. Kirk o iubea pe Vicky și nu voia să-l vadă suferind. Suspină și se îndreptă spre coborâre, fără prea mult entuziasm.

Îl zări în mulțime, înainte ca el s-o poată vedea. Dintr-o privire, îi cuprinse silueta înaltă, cu umeri largi. Era în picioare lângă barieră, căutând din priviri cele două pasagere pe care le aștepta.

Sub suvițele castanii, profilul lui se desena ferm. Era îmbrăcat simplu, dar cu eleganță. Țesătura fină dar lejeră se potrivea climatului tropical din această zonă a Australiei.

O descoperi repede, iar figura lui exprimă un amestec ciudat de ușurare și neîncredere. Vonne fu întâi mirată, dar apoi se gândi că n-o mai văzuse pe sora ei de mai mult de trei luni. Era firesc să fie, în aceste condiții, puțin nervos. Nemulțumită, își dădu seama că, de departe, o confunda cu Vicky.

Grăbindu-se, ajunse la el și-i întinse mâna.

– Bună, Kirk, spuse ea cu o voce nesigură.

O recunoscuse, iar pe figura lui se citi nedumerirea. Aruncă o privire scurtă în spatele ei, apoi o privi cu atenție.

– Bună, Vonne, reuși el să răspundă. Unde e Vicky?

– Ea… n-a venit.

Propoziția scurtă, laconică, nu era cea pe care o pregătise. Dar întrebarea lui o luase pe neașteptate și răspunsese fără să se gândească. Oricum, nu putea să ascundă prea mult timp adevărul și prefera ca el să știe de la început despre ce e vorba.

– De ce n-a venit? insistă el. Sper că nu e bolnavă?

Vonne suporta foarte greu privirea întunecată, fixată asupra ei. În această clipă, privirea lui trăda refuzul de a crede adevărul atât de evident.

– Nu, nu e bolnavă, îl liniști ea. Nu a venit pentru că…

Aruncă o privire spre holul plin de lume, apoi continuă, pe un ton binevoitor:

– Kirk, nu pot să-ți vorbesc aici. Putem să mergem să bem o cafea sau un ceai? O să-ți explic atunci de ce n-a venit Vicky.

O ascultase în tăcere, dar putea să-i vadă mușchii încordați ai maxilarului. Vonne îi susținu privirea, iar el realiză deodată despre ce era vorba.

– S-a răzgândit, nu-i așa? explodă el.

O privea zâmbind ironic, iar Vonne își drese vocea, murmurând:

– Da, Kirk. Îmi pare rău.

După ce pronunțase aceste cuvinte, rămase tăcută, pradă unei neliniști crescânde. Era ridicol, dar avea impresia că ea este cea care se desparte de el, nu Vicky.

– Îmi pare rău, repetă tânăra femeie. Am o scrisoare pe care trebuie să ți-o dau.

– Mulțumesc, dar o voi citi mai târziu, o întrerupse el cu răceală. Să mergem.

Îi luă bagajul și se îndreptă cu pași mari spre ieșire. Fu nevoită aproape să alerge după el, atât de repede mergea.

Kirk traversă parcarea și se opri în fața unei mașini de culoare bleu. Deschise portiera pentru ca Vonne să poată intra, apoi puse cele două valize în portbagaj. După aceea, se așeză la volan și se întoarse spre ea.

– E vorba despre un alt bărbat, nu-i așa? întrebă el.

Vonne îi întâlni privirea acuzatoare și clipi des. Rănit, Kirk reacționează prin mânie, se gândi ea. Știa prea bine cum se simțea, pentru că și ea trecuse prin astfel de clipe.

– Mi-e teamă că da, confirmă ea fără să încerce să nege.

Mai bine să termine cu ce-i mai rău. Ar fi putut, desigur, să-i ascundă lui Kirk o parte din adevăr, dar la ce bun? Vicky era îndrăgostită de Armand Saint-Germain, iar fostul ei logodnic nu mai trebuia amăgit cu false speranțe. În acest caz, risca să sufere mai mult, își spuse Vonne.

– Cine e? continuă el, cu mâinile crispate pe volan.

– Un medic francez pe care l-a cunoscut la clinică. Era în trecere prin Londra, dar va pleca în scurt timp. Vor locui împreună la Paris, termină ea.

– Vor să se căsătorească?

– Așa cred.

Vonne se îmbujoră, pentru că nu era sigură ce intenții avea Vonne. O întrebase același lucru, dar nu obținuse decât un răspuns vag. Dedusese totuși că se gândea la căsătorie. De altfel, Vicky nu mai era o fetiță și era liberă să-și trăiască viața cum credea de cuviință. Chiar dacă erau surori gemene, Vonne nu trebuia s-o critice sau să vegheze asupra ei.

Kirk o privi zâmbind amar.

– Înțeleg, spuse el scurt.

Suferința lui era vizibilă, iar ea încercă să-l facă să se simtă mai bine, dându-i explicații în plus.

– Nu trebuie să te neliniștești, Kirk, începu ea. Vicky e foarte romantică și a crezut că ești bărbatul din visele ei. Apoi, l-a întâlnit pe Armand…

– … care a devenit noul Făt-Frumos, o ironiză el. Ce norocos!

– Ai fi preferat să vă căsătoriți, împotriva voinței ei?

Vorbise cu fermitare, iar cuvintele ei avură efectul dorit. El tresări ușor și o privi cu uimire.

– Presupun că nu, recunoscu el în cele din urmă.

Tânăra femeie deschise poșeta și scoase scrisoarea de la Vicky și cutiuța în care se afla inelul de logodnă. Fără un cuvânt, i le întinse lui Kirk, care se prefăcu neatent.

Rămase câteva clipe nemișcat, privind prin parbriz, apoi îi ceru:

– Pune-le, te rog, în cutia pentru mănuși.

Întoarse cheia în contact, pornind fără să mai spună nici un cuvânt.

Peisajul trecea repede prin fața ochilor ei, iar Vonne alese să respecte tăcerea însoțitorului ei. Îi spusese tot ce avea de spus și nu mai avea ce să adauge. Poate că va dori să stea de vorbă mai târziu, după ce va citi scrisoarea de la Vicky. Orice s-ar întâmpla, va continua să îndeplinească rugămintea surorii ei. Dacă Kirk era de acord, o să-l ajute cât poate să accepte inevitabilul. Dar intuiția îi spunea că acest bărbat era foarte diferit de Leith. Kirk Levenson nu era un bărbat care să plângă pe umerii oricui, mai ales pe acei ai unei femei.

După un timp se opriră și, după ce o privi scurt, spuse:

– Trebuie să dau telefon la spital, dar nu voi lipsi prea mult.

– Dar credeam că acolo mergem, se miră ea. Nu era vorba că infirmierele primesc cazare acolo?

– Ba da, dar noile clădiri nu sunt încă terminate. A fost o întârziere în livrarea materialelor și mai durează cam trei săptămâni.

– Ah, suspină Vonne, în același timp uimită și supărată.

Își mușcă buzele, apoi rosti cu glas tare întrebarea care nu-i dădea pace.

— În aceste condiții, unde voi locui?

Kirk n-avu timp să-i răspundă pentru că, în acea clipă, un autoturism le tăie brusc calea. El apăsă pe frână, iar Vonne simți centura de siguranță trăgând-o înapoi. Țipă, văzând că mașina care le ieșise în față lovise în plin un alt autovehicul.

Capitolul 2

Lovitura fusese foarte violentă și, la auzul zgomotului, oamenii ieșiseră din casele învecinate. Cele două vehicule accidentate erau un morman de fiare. Conduși de reflexul profesional, Kirk și Vonne ieșiră imediat din mașină.

Un bărbat, care părea în stare de șoc, cu o rană pe frunte, ieși cu greu dintr-o mașină. O prinse pe Vonne de braț și o strânse cu putere.

– Nadia… Ocupați-vă de Nadia și de copil, spuse el cu greutate.

Pierzându-și cunoștința, se prăbuși pe asfalt. Tânăra infirmieră îngenunche lângă el, îi luă pulsul și constată că, aparent, nu fusese prea grav rănit. Răni superficiale erau vizibile pe fața și pe membrele lui. Era în stare de șoc, dar era norocos ca mai era în viață.

Kirk era lângă una dintre mașini și-l văzu cerându-i cuiva să cheme o ambulanță.

– Nu vă mișcați, îi ceru ea unui bărbat întins la picioarele ei, care tocmai deschidea ochii.

Acesta dădu ușor din cap și Vonne se îndreptă spre spatele mașinii. Se aplecă peste portiera sfărâmată și zări o tânără femeie care gemea pe banchetă. Nu avea decât o rană la arcada ochiului stâng, dar în rest părea teafără.

Întinsă pe spate, își apăsa cu palmele pântecele proeminent, iar fruntea îi era muiată de transpirație.

– Copilul, suspină ea, aruncându-i lui Vonne o privire disperată.

Aceasta înțelese imediat situația și, ajutând-o pe femeie să se așeze mai bine pe banchetă, chemă un trecător curios.

– Chemați repede medicul, strigă ea, e acolo, lângă cealaltă mașină. Grăbiți-vă.

Necunoscutul dispăru, iar ea se întoarse spre Nadia. Respirația viitoarei mămici se accelerase și, deodată, aceasta se crispă sub efectul unei contracții puternice.

Vonne îi luase mâna și degetele Nadiei se strânseră, în timp ce gemu din nou. De ce nu mai vine Kirk? se neliniști Vonne, aruncând o privire rapidă peste umăr.

Nadia gemu din nou, iar tânăra femeie înțelese că e nevoită să se descurce singură. Clipele care urmară rămaseră pentru totdeauna gravate în mintea ei, în același timp minunate și confuze.

Își amintea, ca prin vis, că auzise sirenele salvării. Își mai amintea și tonul emoționat și aproape mândru pe care-l avusese anunțând:

– E un băiat minunat!

Îl revedea pe Kirk, sprijinind-o cu gesturi blânde dar ferme și explicându-i:

– Îmi pare rău, dar nu am putut să vin mai devreme. Conducătorul avea o hemoragie.

Vonne aprobase cu o mișcare din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Fără reflexele lui Kirk, ei ar fi devenit victimele accidentului. Oare plângea din cauza fricii, sau pentru că o ajutase pe Nadia să aducă pe lume un copil? Era o întrebare la care n-a reușit vreodată să dea un răspuns.

Urcă în ambulanță și-i însoți la spitalul cel mai apropiat pe tânăra mamă și pe fiul ei. Ajunsă la urgențe, o infirmieră îi arătă drumul spre sala de așteptare.

Se lăsă să cadă pe un scaun și privi în jur, fără să vadă de fapt nimic. Se simțea epuizată și nu voia decât să doarmă.

– Doriți o ceașcă de ceai? întrebă Jenny Tucker.

Vonne primi oferta, străduindu-se să-și țină ochii deschiși. Câteva înghițituri de băutură caldă o mai înviorară puțin.

– În ce spital suntem? întrebă ea curioasă.

– În centrul de îngrijire de la Bauhinia, o informă domnișoara Tucker.

Vonne, care dusese ceașca la buze, începu să tușească, apoi explică:

– E ciudat… Tocmai aici trebuia să ajung. Sunt infirmieră și am sosit de la Londra azi dimineață.

– Vei fi foarte bine venită, pentru că întotdeauna ducem lipsă de personal.

O siluetă familiară apăruse în cadrul ușii și Jenny îi zâmbi celui care sosise.

– Bună ziua, domnule doctor Levenson, spuse ea. Acum, că sunteți aici, cred că pot să mă întorc la biroul de informații.

O salută pe Vonne și plecă, spunându-i încă o dată că se bucură că a cunoscut-o. După plecarea ei, Kirk ridică din umeri și suspină:

– Datorită domnișoarei Tucker, toată echipa medicală va afla, în cel mult un sfert de oră, că ești o eroină. Dacă tot a venit vorba, ai diplomă de moașă?

– De fapt… Voiam să dau examen pentru această diplomă, dar a trebuit să renunț.

Nu vru să-i spună de ce, pentru că viața ei particulară nu putea să-l intereseze pe Kirk Levenson. Nu trebuia să știe că a renunțat ca să-l poată îngriji mai bine pe Leith.

– E păcat, pentru că se poate vedea că dispui de calitățile necesare.

– Mulțumesc, spuse ea, simțindu-se deodată timidă.

– N-ai de ce să-mi mulțumești, e adevărul. Dacă ți-ai terminat ceaiul, putem să plecăm? adăugă el.

Tonul vocii lui se schimbase și devenise sec, la fel ca înainte de accident. Vonne se crispă imperceptibil și-l urmă. Dacă bărbatul uitase pentru câtva timp veștile proaste pe care i le adusese, acum se gândea din nou la ele. Din clipa în care își adusese aminte, își reluase atitudinea ostilă față de ea.

Ajunși în fața mașinii, Vonne se îndreptă spre scaunul pasagerului, iar Kirk se așeză la volan. Automobilul porni, dar ocupanții lui nu mai scoaseră un cuvânt. Oare unde o ducea? se întreba ea, fără să îndrăznească să-i pună totuși întrebarea. Pentru că nu fuseseră construite apartamentele pentru angajați, probabil că-i rezervase o cameră la un hotel…

Când mașina se opri, nu zări nici o firmă vizibilă. O vilă cu un etaj se vedea în fundal, înconjurată de un pâlc de arbori. Clădirile vecine erau aproximativ la fel. Fără îndoială, se aflau într-un cartier de locuințe.

Vonne privi spre casă, sperând că nu va avea de plătit o chirie prea mare.

Ocupat să scoată valizele din portbagaj, Kirk o chemă, arătându-i o cheie:

– Vrei, te rog, să deschizi tu ușa?

Vonne porni pe aleea umbrită de copaci și ajunsă la ușă, o deschise.

– Haide, intră, o grăbi el, ajungând-o din urmă.

Tânăra femeie pătrunse într-un hol spațios, care dădea spre o sufragerie la fel de încăpătoare. În dreapta se vedea un culoar care ducea spre alte camere.

– Camera ta este a doua pe dreapta, o anunță Kirk. Cred că mama ne așteptă la micul dejun, dar o vei cunoaște deseară.

Vonne îngheță, iar pe figura ei apăru o expresie uluită și contrariată.

– Nu înțeleg, se bâlbâi ea.

– Cu toate acestea, este foarte simplu. I-am spus lui Vicky despre problema cu locurile pentru angajați, care nu vor fi gata decât peste mai multe săptămâni. De când a aflat această veste, mama a propus imediat să stai cu noi.

Sora ei îi ascunsese acest detaliu, iar Vonne bănuia că o făcuse intenționat. Se strădui să-și stăpânească furia și spuse cu o voce fermă:

– Îmi pare rău, Kirk, dar nu pot să stau aici.

– De ce nu? Nu mă deranjezi, am și alt apartament. Mama era încântată de ideea de a te primi și nu văd de ce am schimba aceste aranjamente.

Bărbatul vorbise cu atâta răceală, încât Vonne se simți străbătută de un fior, în ciuda căldurii. Oboseala își făcu în sfârșit simțită prezența și ochii i se umplură de lacrimi.

– N-ar fi trebuit să vin, spuse ea cu tristețe. A fost o prostie din partea mea, iar acum sunt conștientă de acest lucru. Cel mai bine este să mă întorc la Londra cu primul avion.

Kirk puse bagajele unul peste altul și-și încrucișă brațele.

– E clar, amândouă sunteți la fel de lunatice, o ironiză el. Din întâmplare, ai cumva intenția să rupi contractul de angajare chiar înainte de a-l semna? M-am întâlnit dimineață cu John Langham, directorul spitalului, care era foarte nerăbdător să te vadă. Va fi dezamăgit să afle că nu vei mai face parte din personalul spitalului. Infirmierele bune sunt rare, iar el avea mare nevoie de una. Dar, desigur, dacă te hotărăști să pleci, nimeni nu te va reține cu forța.

Expresia de pe figura lui era disprețuitoare, iar Vonne se simți lovită în plin. Întorcându-se pe călcâie, se îndreptă spre camera care-i era destinată.

Kirk o urmă, lăsându-i bagajul pe mocheta groasă. Camera era mobilată cu gust, iar un buchet mare de flori era așezat pe o măsuță. Mobilele din lemn masiv se potriveau foarte bine cu draperiile de la ferestre și cu tapetul. Vonne observă, nu fără o strângere se inimă, paturile unite.

Înainte să o lase singură, Kirk îi vorbi din prag:

– Dacă vrei să faci o baie, vei găsi sala de baie pe culoar, la dreapta. Voi fi în bucătărie, pentru că presupun că ți-e foame.

– Pot să mă descurc și singură, răspunse ea. Cred că ai destul de lucru, nu vreau să te deranjez.

– Am cerut o zi liberă pe care s-o petrec împreună cu logodnica mea, se încruntă el.

Vonne își mușcă buzele și ascultă pasul lui rapid îndepărtându-se.

După un duș înviorător, îmbrăcă o rochie de bumbac pe care o cumpărase în Bermude. Țesătura era ușoară și se potrivea foarte bine climatului tropical din Darwin. Nu mai vru să se machieze și se mulțumi să-și aranjeze sprâncenele bine desenate. Sub soarele din Antile, căpătase un bronz auriu care-i punea în valoare culoarea părului.

Kirk nu era de găsit nicăieri, așa că ieși să-l caute afară. Aerul era parfumat, iar soarele strălucea printre crengile copacilor. O masă înconjurată de scaune era

așezată la umbră, lângă o fântână. Vonne se așeză pe un scaun, urmărind din priviri o albină care dădea târcoale unor flori multicolore.

– Deja ai terminat? se miră Kirk, care apăruse lângă ea.

Privirea lui o cerceta din cap până în picioare, iar ea se agită pe scaun, jenată.

– Mama ta are o grădină minunată, spuse ea, vrând să rupă tăcerea.

El rămânea imobil, dar să-i ghicească gândurile era o joacă de copii. O privea cu atâta insistență pentru că-i amintea de Vicky.

– Mama a iubit întotdeauna plantele, răspunse el în cele din urmă. Ți-e sete?

– Nu, acum nu.

Nu schimbau decât propoziții scurte, care dovedeau tensiunea dintre ei. Vonne se strădui să depășească această stare și vorbi cu mai multă blândețe.

– Kirk, înțeleg cât e de neplăcută această situație. Cred că vrei să fii singur, iar eu te împiedic să…

Tânăra femeie tăcu, pradă unei jene tot mai mari. Acum, regreta mai mult decât oricând că cedase la rugămințile surorii ei.

Fără s-o ia în seamă, el spuse, cu un aer gânditor:

– E de necrezut cât de mult semănați, tu și Vicky.

– Suntem gemene, îi reaminti ea, pe un ton cât de relaxat era în stare.

– Cu toate acestea, sunt sigur că există și anumite diferențe.

– În primul rând, personalitățile noastre nu sunt la fel de asemănătoare ca fizicul. Pe de altă parte, ne străduim să nu purtăm același tip de haine.

Se lăsă tăcerea, iar Kirk continuă s-o privească impasibil. Vonne, din ce în ce mai nervoasă, încercă să conducă discuția pe un teren neutru.

– Cu ce se ocupă mama ta? întrebă ea cu politețe.

– Are o farmacie în centrul orașului. Nu trebuie să se ducă în fiecare zi, pentru că Phyllis o înlocuiește. Azi e un caz mai special, pentru că aceasta s-a îmbolnăvit, iar mama a trebuit să se ducă. Cred că se va întoarce pe la ora șapte seara.

– E foarte frumos din partea ei că m-a primit în casă.

Pentru că el tăcea în continuare, Vonne ezită, apoi se hotărî să se retragă și ea în mutism. După un timp care păru o eternitate, o întrebă:

– Mai ai ceva de spus despre ruperea logodnei dintre sora ta și mine?

În fața acestei formulări abrupte, Vonne rămase mai întâi fără voce, apoi răspunse, bâlbâindu-se:

– Nu… nu cred.

Vicky îi ceruse să fie alături de Kirk, dar această sarcină părea imposibilă. Își adună curajul și riscă, fără să îndrăznească să-l privească:

– Știu că e greu, dar încearcă să n-o privești cu ură. Când s-a îndrăgostit de Armand, Vicky era disperată la ideea că te va face să suferi. Ar fi vrut ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat, dar nimeni nu-și poate stăpâni sentimentele, nu-i așa? Oh, Kirk, dacă ai fi văzut-o…

– Cred că mi-am pierdut sângele rece, o întrerupse el, pe un ton mușcător, dar n-am foarte multă stimă pentru cei care nu-și duc responsabilitățile la capăt. Ar fi putut să-mi dea un telefon și să-mi explice ea despre ce e vorba.

– Totul s-a întâmplat foarte repede și nu cred că a avut timp, încercă Vonne să-i găsească scuze surorii ei. Când și-a dat seama că ruptura e inevitabilă, erai deja la Sydney.

– Mă întreb care ar fi fost atitudinea ei dacă i-aș fi dat eu un telefon. Mă gândisem la acest lucru, dar n-am avut deloc timp la dispoziție. E păcat, aș fi vrut să-i cunosc reacția. Cine știe… poate ar fi pretins că totul merge bine și că mă sărută cu mult dor.

Vonne protestă, spunând că Vicky nu e lașă. Numai că, în gând, trebuia să recunoască: comportamentul surorii ei tocmai asta dovedea.

Bătaia pendulei din hol arătă că era deja ora douăsprezece și jumătate, iar Kirk o întrebă:

– Unde preferi să mâncăm, aici sau în casă?

„Nici aici, nici în altă parte”, se gândi Vonne, pentru că perspectiva unei mese împreună nu-i surâdea deloc. Chiar dacă nu mai era atât de ostil, probabil că, mai devreme sau mai târziu, va redeveni agresiv.

– Nu mă deranjează dacă mă lași să iau masa singură, propuse ea. Pot foarte bine să-mi pregătesc o omletă sau niște ouă prăjite.

– Mama a pregătit ceva de mâncare și va fi dezamăgită dacă nu ne vom atinge de preparatele ei, o întrerupse el.

Se pare că nu înțelesese foarte bine cuvintele ei, își spuse tânăra femeie.

– Nu ești obligat să stai cu mine, doar pentru că vrei să fii politicos, insistă ea. Îmi dau seama cât de dureros trebuie să fie și, dacă vrei să fii singur…

– Pentru numele lui Dumnezeu! explodă el deodată, încetează să repeți același lucru, fără încetare! Nu am nevoie de simpatia sau de înțelegerea ta. Dacă vrei să mă ajuți în vreun fel, vorbește despre ploaie sau despre timpul frumos… de acord?

O fulgeră cu privirea întunecată și Vonne încremeni pe scaun. Dându-și seama că era în stare să se enerveze din nou din orice motiv, alese să tacă. Privi în jos, auzind pașii lui care se îndepărtau spre casă.

După plecarea lui, tânăra femeie privi fântâna și plantele luxuriante care o înconjurau. Grădina doamnei Levenson era tot la fel de frumoasă dar, prin cuvintele lui, Kirk îi tulburase pacea. Farmecul era rupt, iar Vonne se simțea dezamăgită.

El se întoarse cu un tavă cu farfurii și servețele. Cu toate că tânăra femeie vru să-l ajute, o refuză fără drept de apel.

Doamna Levenson vrusese să-și primească oaspeții cu cea mai mare grijă, iar masa pregătită era delicioasă. Cu toate acestea, Vonne abia putea înghiți ceva, neputând s-o aprecieze la justa ei valoare.

Oare ce va gândi mama lui Kirk, când o va anunța că logodna a fost ruptă? Probabil că va fi la fel de dezamăgită și de furioasă ca și fiul ei. Instinctul maternal va fi mai puternic decât cel al ospitalității, iar prezența lui Vonne sub propriul acoperiș îi va displăcea.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că nu acesta era locul potrivit pentru ea. Se hotărî să caute un hotel, încă de a doua zi dimineață. Cu toate acestea, nu îndrăzni să-i spună lui Kirk la ce se gândise, pentru că putea s-o rețină din pură ospitalitate.

– Când trebuie să încep să lucrez la spital? întrebă ea.

– De când poți sau de când vrei, răspunse el scurt. Cel mai bine ar fi să vorbești cu John cât mai repede posibil. Dacă nu vei fi prea obosită mâine, pot să te duc să-l vezi.

– Poți să-mi spui de unde aș putea să cumpăr o mașină?

– Există o piață de mașini de ocazie, destul de completă.

Nu-i spuse alte amănunte, fie pentru că nu credea necesar, fie pentru că nu voia s-o ajute. Vonne, care-l privea cu suspiciune, observă că nici el nu se atinsese prea mult de conținutul propriei farfurii.

Se simți ușurată când, după terminarea mesei, el îi spuse, cu o voce impersonală:

– Cred că ești obosită, din cauza decalajului orar și a accidentului de dimineață. Am putut s-o văd pe mama la farmacie și i-am explicat de ce am întârziat.

„Cred că i-a spus și despre lipsa lui Vicky la aeroport și despre faptul că nu mai vine", își spuse tânăra femeie în gând.

Strânseră masa împreună și Kirk puse farfuriile și tacâmurile murdare în mașina de spălat.

– Pe curând, adăugă el scurt.

Vonne auzi zgomotul ușii de la intrare și se îndreptă spre camera ei. Epuizată, se lungi pe pat și căzu aproape imediat într-un somn de plumb.

Capitolul 3

Când se trezi, Vonne auzi muzică de pian. Nu era sigură dacă era o înregistrare sau cineva chiar cânta. Rămase întinsă câteva minute și ascultă acordurile cristaline și liniștitoare.

Se ridică încet si se așeză pe marginea patului. Degeaba dormise, căci se simțea foarte obosită. Avea nevoie de un duș care s-o revigoreze. Dar mai înainte trebuia să se prezinte doamnei Levenson.

Se pieptănă, își puse sandalele și merse în salon unde o găsi pe mama lui Kirk. Muzica se auzea de la un casetofon; era o arie de Bach care se răspândea probabil în toată curtea, căci ferestrele erau larg deschise. Doamna Levenson probabil că nu-i auzise pașii deoarece citea ceva și nu ridică privirea când tânăra femeie intră în cameră. Micuță, cu părul blond

prins într-un coc elegant, părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, dar picioarele ei erau zvelte, ca ale unei femei tinere.

– Doamnă Levenson…

Deși tonul fusese cald, doamna tresări și scăpă cartea din mână.

– Draga mea copilă, mărturisesc că m-ai speriat de moarte.

Se ridică și veni în întâmpinarea invitatei ei. Și în colțurile ochilor ei, ca și la Kirk, se zăreau riduri fine, expresive. Dar la mama lui aceștia erau de un albastru deschis și nu reflectau ura ca la el. Vonne avu totuși impresia că o studiază cu mare atenție.

– Așa deci, tu ești Vonne, concluzionă stăpâna casei.

O umbră de tristețe umbri puțin zâmbetul primitor de mai înainte, apoi adăugă:

– Când Kirk mi-a spus ce s-a întâmplat, am crezut că e vorba de o glumă proastă. Bietul băiat! Nu e prea deschis, nici măcar față de mine, dar cred că șocul a fost mare.

– Știu și-mi pare sincer foarte rău, răspunse Vonne. N-ar fi trebuit să vin la Darwin. Prezența mea aici face lucrurile și mai dureroase.

– Poate că da, poate că nu, spuse misterios doamna Levenson. E adevărat că semeni foarte

mult cu sora ta. Kirk mi-a arătat o fotografie a surorii tale și când te-am zărit n-am știut care dintre voi e.

– Cei care ne cunosc reușesc să ne deosebească, dar se mai înșală și ei uneori.

O luminiță malitioasă străluci în ochii bătrânei doamne, care spuse:

– Mi-am dorit întotdeauna să am o soră geamănă, când eram o copilă, bineînțeles. Am fi făcut farse persoanelor din jurul nostru și nimeni n-ar fi știut, nu-i așa?

Obrajii lui Vonne se îmbujorară la gândul că și ea cu Vicky făcuseră astfel de glume de atâtea ori.

– Reușeam să păcălim pe toți profesorii care erau foarte furioși când aflau adevărul.

Doamna Levenson izbucni într-un râs limpede, copilăresc, iar Vonne o imită spontan. Pe cât de stresată se simțea în prezența lui Kirk, pe atât de relaxată era în prezența mamei lui.

– Vonne, vrei să bei un suc de fructe sau un pahar cu vin?

Tânăra femeie își consultă ceasul și observă cu mirare că era trecut de șase și jumătate seara.

– Nu, mulțumesc. De-abia m-am trezit și cred că mi-ar face bine un duș.

– Bineînțeles, draga mea. Simte-te ca acasă, iar după ce termini, să vii în salon. Pentru a scăpa de

pregătirea cinei, vom merge în seara aceasta la restaurant. Vreau să-mi povestești ce s-a întâmplat azi-dimineață. Kirk nu e prea vorbăreț, dar a lăsat să se înțeleagă că te-ai comportat ca o eroină.

Vonne se înroși toată la auzul complimentului, dar se înnegură repede căci își aminti ce hotărâre luase. Simți că trebuia să fie sinceră cu stăpâna casei.

– Vă mulțumesc pentru invitație, dar vreau ca mâine dimineață să mă mut.

– Dar de ce? întrebă Diana Levenson, mirată.

Vonne îi explică motivele, iar mama lui Kirk o opri cu un gest.

– E absurd, spuse ea, pe același ton ferm ca și fiul ei. Îmi place foarte mult compania tinerelor femei, doar n-o să mă privezi de această plăcere? Cele două fiice ale mele sunt căsătorite și locuiesc în sudul țării, deci le văd foarte rar.

Se uită din nou cu atenție la Vonne și spuse:

– Ai probabil douăzeci și patru de ani, ești de-o seamă cu Margaret, nu-i așa?

– Împlinesc douăzeci și cinci de ani peste cinci luni, precizâ tânăra femeie.

– Pentru că vom locui sub același acoperiș, ar trebui să ne tutuim, deci spune-mi pe nume, te rog. Al meu este Diana- Leandra, dar prefer Diana.

Vonne vru să protesteze, dar fu oprită.

– Grăbește-te, te rog. Cu cât mâncăm mai repede, cu atât te vei culca mai devreme.

Mai erau doar câteva mese libere când intrară în restaurant. Probabil că Diana venea des aici, deoarece chelnerul îi ură bun venit ca unuia de-al casei. Le conduse într-un separeu și le lăsă să-și aleagă meniul. Reveni după câteva minute și le luă comanda. Imediat după ce acesta plecă, doamna Levenson se uită intens în ochii tinerei femei.

– Îți înțeleg jena, dar crede-mă, nu există nici un motiv să te muți. Sunt foarte supărată pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Kirk și recunosc că sunt aproape la fel de furioasă ca și el. Dar instinctul imi spune că e mai bine așa. E supărat acum, dar știu din proprie experiență că timpul îi va vindeca toate rănile.

Diana tăcu atunci când se apropie chelnerul cu două salate pe care le puse pe masa lor.

– Reparațiile la spital se vor încheia destul de repede și ar fi ridicol să stai la hotel în această perioadă, concluzionă ea.

Vonne ezita, dar cedă când văzu zâmbetul binevoitor al femeii.

– Am înțeles, spuse ea cu un oftat de resemnare. Voi pleca atunci când clădirea nouă a spitalului va fi gata. Îți mulțumesc pentru găzduire.

– Acum că totul e rezolvat, să ne bucurăm de această cină delicioasă, sugeră doamna Levenson.

După salată veni rândul pulpelor de rață la grătar. Diana remarcă:

– Dumnezeu fie lăudat. Cei mai mulți dintre colegii lui Kirk nu știau că s-a logodit în Anglia. Doar Johnatan Langham, directorul centrului Bauhinia era la curent. Kirk voia să rămână secret și să le facă tuturor o surpriză în ultimul moment. Prudența aceasta îl va scuti de comentarii neplăcute. Fără să mai punem la socoteală bârfele care ar fi circulat pe culoare cu această ocazie.

După despărțirea de Leith, Vonne suferise de pe urma glumele celor din anturajul ei. Pe de o parte erau cei care făceau glume răutăcioase în mod intenționat, iar pe de altă parte erau cei care o răneau din greșeală.

Pe chipul ei se văzu durerea dar o alungă repede, căci nu voia să-și mai amintească acele clipe.

– Ai stat tot timpul în Darwin? o întrebă pe Diana.

– M-am născut aici, am urmat aici studiile până ce părinții m-au trimis la universitate în Adelaide. Acolo l-am întâlnit pe Bill, defunctul meu soț, și am hotărât amândoi să ne întoarcem în Darwin. Ador această regiune, iar Kirk îmi seamănă în această privință. Pentru el chiar și capitala din nordul țării e prea puțin

civilizată. Ceea ce-i place cel mai mult sunt spațiile foarte întinse. Bill spune că ar fi trebuit să lucreze în Serviciul Medical Ambulant. E un serviciu care nu există în Europa, acolo distanțele nefiind la fel de mari ca în Australia. Avioane-ambulanță se ocupă aici de oamenii care locuiesc izolat.

Vonne asculta fascinată, imaginându-și locuri întinse, arse de soare și doar câțiva arbuști.

– Kirk pleacă din oraș de câte ori are ocazia, continuă Diana. Avem o fermă de animale la vreo două sute de kilometri de aici. Străbunicul meu a fost unul dintre pionierii care s-au așezat în această regiune. Într-un week-end în care vei fi liberă, aș fi încântată dacă ai veni cu noi la Walparoo. Apropo, când începi lucrul?

– Cât mai repede posibil, răspunse Vonne, și abia aștept. Kirk m-a sfătuit să mă întâlnesc cu John Langham chiar mâine. Trebuie să mă ducă el la centru, dar n-am stabilit încă nici o întâlnire.

– Imediat ce ajungem acasă îl sun, spuse Diana.

Vonne murmură că nu trebuie să se deranjeze, dar degeaba. Mama și fiul erau amândoi niște persoane foarte hotărâte. O dată ce decideau ceva, nu se mai răzgândeau.

***

Kirk trebuia să vină s-o ia după micul dejun, așa că Vonne se trezi devreme. Nu știa în ce toane va fi, de aceea nu voia să-l facă s-o aștepte.

Împreună cu Diana, terminară de aranjat vesela când apăru și Kirk. Mama lui îi propuse o ceașcă de cafea.

– Trebuie să mă grăbesc. Intru în operație peste puțin timp și mai am una și după-amiază, spuse el.

Depuse repede un sărut pe fruntea mamei lui și se întoarse spre Vonne.

– Ești gata? o întrebă el neutru.

Tânăra femeie încuviință din cap, își luă geanta și se pregătea să iasă din încăpere când Diana spuse:

– O zi bună și mult noroc, Vonne. John Langham e foarte aspru, dar nu te lăsa intimidată de el! S-ar putea să ajung târziu, dar frigiderul este plin.

Vonne îi mulțumi și se gândi că o să pregătească ea masa de seară. La întoarcerea de la farmacie, Diana va fi probabil mulțumită să găsească masa pusă.

Pe drumul spre spital, Kirk nu deschise gura iar tânăra femeie îl imită. Dacă el nu simțea nevoia să vorbească, nu va fi ea aceea care să-l oblige. Oare cât timp o va mai iubi pe Vicky? se gândi ea, făcând o comparație cu ceea ce simțise pentru Leith. În timpul concediului în Bermude, crezuse că l-a uitat, dar nu fusese deloc așa. Se simțea încă rănită.

Cu o zi înainte, nu putuse admira spitalul Bauhinia din cauza evenimentelor. Tânăra femeie se gândi să recupereze această „pierdere" acum. Clădirile de culoare verde deschis erau despărțite unele de altele prin peluze bine întreținute. Aleea centrală era străjuită de palmieri iar bolnavii, așezați pe bănci, se odihneau la umbra lor.

Kirk o conduse în biroul directorului și se retrase după ce făcu prezentările. John Langham avea o statură impozantă și părul roșcat, care atrăgea atenția. El strânse cu putere mâna mică a Vonnei și o invită să ia loc.

După ce ascultă o prezentare a activității ei de până acum, directorul spitalului se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului și spuse:

– E perfect. Văd că n-aveți prea mare experiență în domeniul ortopediei sau al medicinei generale, dar asta nu-i o problemă. Avem un spital mic și vă veți familiariza încetul cu încetul cu toate secțiile.

Tot studiindu-l încă de la începutul conversației lor, lui Vonne nu i se păruse atât de aspru după cum afirmase Diana. Era adevărat că pe chipul lui se citea severitatea și că era o persoană autoritară, dar în ochi se zărea o lumină de bunătate care tempera duritatea celorlalte trăsături.

Apăsă pe interfon și-i ceru secretarei două cești de cafea.

– Doriți cu lapte sau fără? o întrebă pe Vonne.

–Cu lapte, răspunse ea, considerând că băuse destulă cafea de dimineață.

Domnul Langham amesteca în lapte când se opri brusc și ridică privirile spre tânăra femeie:

– Nu vreau să vă presez, dar când ați putea începe serviciul? Nu vreau să vă ascund faptul că avem nevoie de personal.

– Pot începe imediat, răspunse Vonne, fără să ezite.

– Dar ați sosit de prea puțin timp de la Londra și aveți poate nevoie de una sau două zile de concediu, nu?

Era clar că el aștepta un răspuns negativ după cum se uita la ea, aproape rugător.

– Tocmai m-am întors după o lună de concediu, îl asigură ea. Sunt odihnită și pot începe lucrul de mâine, dacă doriți.

La aceste cuvinte, John Langham sări de pe scaun și strigă cu entuziasm:

– Nemaipomenit! Vom semna contractul mai târziu. Acum, haideți să ne plimbăm puțin prin spital. Vreau să vă prezint câtorva persoane cu care veți lucra. Vom termina vizita cu domnișoara Kent, care răspunde de secția ginecologie. Una dintre asistentele ei este bolnavă, deci va fi încântată să aibă un ajutor. Sper că o să vă placă la noi, domnișoară Vonne, spuse el cu multă căldură.

– Sunt sigură că așa va fi, îi ținu ea isonul și-l urmă până la ușă.

În clipa în care vru să deschidă, directorul se opri și spuse pe un ton grav:

– Kirk mi-a spus ce s-a întâmplat între el și sora dumneavoastră. E trist, spuse el simplu.

– Da, răspunse ea pe același ton.

El făcu o pauză, apoi deschise ușa și o lăsă să treacă.

Pe măsură ce avansau de la un etaj la altul Vonne remarca faptul că, deși centrul era mic, era foarte bine utilat. Atmosfera care domnea aici era diferită de cea din marile spitale în care lucrase. Mergând pe culoare, avusese impresia că se află într-un stup. Aici, bolnavii și personalul păreau mai destinși.

Vonne era încântată și ușurată, căci un loc nou de muncă într-o țară străină înseamna și un risc. Fusese conștientă de acest lucru când acceptase postul, dar acum se liniștise.

– Domnișoara Kent este în biroul ei? întrebă doctorul Langham o infirmieră.

– Acum un minut era încă acolo, îl informă infirmiera.

Aceasta se uită împrejur mirată și o zări pe șefa ei care ieșea de la camera numărul trei.

Văzând micul grup din mijlocul culoarului, domnișoara Kent veni spre ei. Silueta ei zveltă nu era dezavantajată de uniforma de culoare albastru deschis care-i venea de minune. Părul negru ca abanosul era strâns într-un coc, iar pe cap avea o bonetă.

– Mă căutați, domnule Langham? întrebă ea cu o voce domoală.

– Voiam să vă prezint noua infirmieră din echipa dumneavoastră, domnișoara Vonne Lothian.

– Bine ați venit la secția de ginecologie, îi ură aceasta.

Tonul ei era mai puțin binevoitor decât mai înainte și Vonne crezu că simte o undă de răceală. Se îndreptau spre biroul directorului când auziră soneria pagerului.

John Langham citi mesajul, apoi zise:

– Îmi pare rău, dar mă cheamă datoria, iar un director trebuie să fie întotdeauna prompt. Domnișoară Lorin, v-o încredințez pe domnișoara Lothian care speră să înceapă lucrul încă de mâine dimineață. Vine tocmai de la Londra și e recomandată de doctorul Levenson.

Domnișoara Kent ridică o sprânceană, se uită la ea pătrunzător, apoi își luă rămas bun de la directorul spitalului și se îndepărtă cu un pas grăbit. Tânăra infirmieră o urmă îndeaproape.

Camera în care intră avea multe rafturi aliniate de-a lungul pereților. Domnișoara Kent se așează la o masă, apoi îi indică un scaun noii venite.

– Așa deci, vii din Anglia, domnișoară Lothian? o întrebă ea. Sunt curioasă de ce preferi să-ți exerciți meseria la Darwin când ai putea s-o faci foarte bine la Londra.

– Am plecat foarte rar în străinătate și m-am gândit că ar fi bine dacă aș schimba peisajul.

– Sper că doctorul Levenson nu este principalul motiv pentru care ai vrut să schimbi decorul…

– În mod sigur nu, răspunse ea, indignată de subînțelesul observației.

Roși văzând că domnișoara Kent nu prea o credea.

– Cum se face că vă cunoașteți? continuă Lorin.

– Una dintre prietenele surorii mele, Sylvia, e australiancă. L-am cunoscut la una dintre petrecerile acesteia.

Lorin Kent păru satisfăcută de acest răspuns și continuă pe un ton glumeț:

– Unde stai, domnișoară Lothian?

Încă înainte să deschidă gura știu c-o va supăra pe superioara ei. Totuși, nu putea s-o mintă și spuse fără să clipească:

– Camerele prevăzute pentru infirmiere nu sunt încă gata, așa că stau la mama domnului Levenson.

– O, Doamne! spuse responsabila cu un râs nervos. Bietul Kirk! E atât de drăguț că nici n-a îndrăznit să te ducă la hotel. Faptul că te găzduiește, treacă-meargă, dar să nu-ți faci iluzii căci vei fi dezamăgită. Are alte angajamente și, cu cât vei înțelege mai repede acest lucru, cu atât mai bine va fi pentru tine.

– N-am avut niciodată intenția să-l seduc pe domnul Levenson, se indignă Vonne. Dacă nu mă credeți, întrebați-l și veți vedea că-mi datorați scuze!

– Îți reamintesc faptul că sunt responsabila acestui serviciu, i-o tăie scurt domnișoara Kent. Te sfătuiesc să nu ridici tonul la mine sau vei regreta. Să fii aici la ora șapte dimineața, încheie ea cu răceală.

Pentru a-i arăta că întrevederea lor a luat sfârșit, se afundă cu nasul în dosare. Cu obrajii în flăcări, Vonne mormăi o frază de politețe și ieși din birou.

Capitolul 4

Când se întoarse în oraș, Vonne observă mașina Dianei parcată în fața casei. De-abia intrase în hol și stăpâna casei îi ieși în întâmpinare.

– Începusem să mă îngrijorez. Credeam că n-o să te văd înainte de căderea serii! se plânse doamna Levenson.

– S-a întâmplat ceva rău? întrebă îngrijorată tânăra femeie.

Era încă devreme, iar mama lui Kirk trebuia să fie la farmacie.

– Nu, totul e foarte bine, o liniști Diana. M-am întors devreme pentru că am vești foarte bune.

Făcu o pauză, iar în ochii ei de un albastru-violet începu să strălucească o luminiță jucăușă.

– Kirk mi-a spus că-ți cauți mașină iar eu ți-am găsit una, spuse ea dintr-o răsuflare, neputând să se abțină mai mult.

Vonne rămase pe gânduri câteva secunde. Ziua trecută când vorbise cu Kirk, crezuse că acesta n-o ascultă. Iar acum vedea că-i vine chiar în ajutor. Această constatare o făcu să se simtă foarte bine și spuse cu un zâmbet larg:

– Ești o vrăjitoare. Nimeni n-ar fi reușit așa ceva într-un timp atât de scurt! Povestește-mi repede cum ai procedat.

– Una dintre prietenele mele, Rita Robertson, mi-a făcut o vizită la farmacie astăzi. M-a întrebat dacă nu știu pe cineva interesat de o Honda roșie, aproape nouă. Bineînțeles, m-am gândit imediat la tine. Rita are un copil nou-născut și are nevoie de o mașină mai mare. N-a mers cu Honda decât în Darwin și cred că vei fi foarte mulțumită.

– Când pot vedea această minune? glumi Vonne malițioasă.

– Imediat, dacă ești disponibilă, îi răspunse Diana pe același ton. Voiam să trec să te iau de la spital, dar erai deja plecată când am telefonat. Phyllis s-a întors la lucru în această după-amiază așa c-am putut pleca de la farmacie fără probleme. Te aștept de vreun sfert de oră.

– Îți fac deja destule probleme, interveni Vonne. Ești sigură că nu trebuie să te întorci la farmacie?

– Phil e în stare să se descurce și singură, îi răspunse prompt Diana. Puteam să mergem deseară dacă Rita nu mi-ar fi spus că pleacă din localitate. O afacere bună se prinde din zbor, deci să nu mai pierdem nici un minut!

Când fu la volanul mașinii ei, Aston Morris, doamna Levenson adăugă:

– Rita mi-a spus deja că-ți va acorda un credit pe cinci, șase luni. Îți convine?

– E perfect! se bucură Vonne.

Dispunea de o sumă obținută din vânzarea mașinii ei din Anglia. Banii nu erau prea mulți, iar faptul că nu trebuia să-i dea pe toți deodată îi convenea de minune.

Reședința Ritei Robertson era construită în stil modern. Era vorba de un bungalou, așezat într-o grădină cu multă verdeață care semăna foarte mult cu o pădure virgină. Nu erau prea multe flori, nu exista nici fântână, dar locul avea un farmec aparte. Două automobile erau parcate în fața garajul și unul dintre ele era roșu. Honda părea nouă, căci caroseria îi strălucea în soare.

Rita, care le auzise venind, le ieși în întâmpinare. Era înaltă, blondă și avea un zâmbet minunat.

– Sunt foarte tristă la gândul că trebuie să mă despart de ea, precizează gazda arătând mașina, dar sunt nevoită să-mi iau alta. Dacă vrei s-o încerci, Vonne, îți dau cheile chiar acum. Presupun însă că veți accepta să beți cu mine un pahar de ceai sau de suc de fructe.

– Acum că vă cunoașteți, vă las să încheiați singure afacerea, spuse Diana. Rita, să-i arăți lui Vonne drumul de întoarcere.

Apoi se retrase, în vreme ce Vonne și Rita intrară în casă.

– Vom fi liniștite câtva timp. Betsy a adormit, iar ceilalți doi drăcușori ai mei sunt fie la școală, fie la grădiniță. Ți-ar face plăcere să vezi copilul?

Fără să aștepte răspunsul lui Vonne, o conduse într-o cameră în care trona un leagăn. Betsy era o fetiță brunetă, cu gene lungi și negre. Lângă obrazul ei cu pielea ca piersica era așezat un urs din pluș.

– Cât e de frumoasă! murmură tânăra femeie într-un elan nestăpânit.

– Este, aprobă mama foarte mândră. Fără Kirk, n-aș fi reușit s-o aduc pe lume. E un chirurg nemaipomenit și ai în fața ta una dintre cele mai fidele admiratoare.

După ce închise ușa de la camera copilului, Rita spuse:

– Am citit în ziare că erai cu doctorul ieri, când s-a produs accidentul. Ești descrisă ca o eroină a timpurilor moderne.

– Ah! spuse simplu Vonne.

– Stai puțin… Unde am pus articolul? continuă Rita îndreptându-se spre birou. Mă mir că n-ai fost căutată de reporteri! Presupun că i-a alungat Kirk. Detestă publicitatea. Dar iată-l!

Îl întinse ziarul, apoi o privi pe Vonne cu oarece uimire:

– Doamne! Unde mi-era capul?… Nici nu te-am întrebat dacă vrei ceva de băut.

– Niște ceai ar fi bine venit, răspunse Vonne reluând lectura ziarului.

Ziaristul explicase în câteva rânduri condițiile în care se produsese accidentul. Apoi descria cum o infirmieră englezoaică, domnișoara Vonne Lothian, o ajutase pe viitoarea mamă aflată în dificultate. Articolul se termina cu faptul că doamna Nadia Laird și fiul ei, născut la intersecția Winnicot, erau amândoi sănătoși.

Va merge s-o vadă pe Nadia imediat ce va putea, se gândi tânăra infirmieră după ce puse ziarul pe birou.

– Nici n-ai ajuns bine în Darwin că ești deja celebră, se amuză Rita. Care sunt impresiile dumneavoastră, domnișoară Lothian? o tachină ea în continuare.

– Mă simt mai degrabă jenată, răspunse Vonne.

– L-ai cunoscut pe Kirk în Anglia, nu-i așa?

Rita turnă ceaiul în cești și-o privi pe tânăra femeie cu o curiozitate evidentă.

– L-am întâlnit prin intermediul unei cunoștințe comune.

– Cei din anturajul lui Kirk cred că e timpul să se așeze la casa lui. E prea adorabil să se transforme într-un celibatar înrăit, spuse ea. Sper din toată inima c-o să-ți placă la Darwin, Vonne. E un oraș foarte diferit de Londra dar vei descoperi foarte repede că este foarte plăcut să trăiești aici.

E foarte clar ce voia să spună Rita, se gândi Vonne. Cei care nu știau că doctorul fusese logodit vor presupune, precum doamna Robertson, că între ei doi exista o idilă.

– Vă înșelați, nu e nimic între mine și Kirk, spuse ea pentru a clarifica situația.

Rita o servi cu biscuiți și se arătă foarte uimită.

– Știu că stai la mama lui, de aceea m-am gândit că… În sfârșit, n-are importanță, mai spuse gazda.

– Stau acolo doar din cauză că lucrul la locuințele pentru asistente nu s-a terminat, continuă Vonne.

– Asta nu exclude faptul că Kirk este un bărbat seducător, nu?

O lumină malițioasă se aprinse în ochii Ritei, dar tânăra femeie nu vru s-o ia în seamă.

– Nu e urât,spuse ea în cele din urmă.

– Aș prefera să-l văd cu cineva ca tine, decât ca Lorin Kent.

– Am cunoscut-o de dimineață, căci va fi șefa mea.

Rita făcu o grimasă semnificativă și o privi cu tristețe.

– Te plâng. E o scorpie care-l consideră pe Kirk proprietatea ei.

– Dar n-am intenția să i-l iau, replică Vonne.

– Poate, dar e foarte geloasă și nu-i prea sigură că l-a prins în plasă.

Rita o invită pe Vonne la masă și cu această ocazie discutară detaliile vânzării-cumpărării mașinii. Vorbiră și despre Londra, unde Rita trăise câțiva ani. Înarmată cu un plan desenat de gazdă, Vonne se întoarse la doamna Levenson la volanul Hondei. Diana și cu ea optară să petreacă o seară liniștită, dat fiind faptul că tânăra femeie trebuia să se scoale devreme a doua zi.

Își pusese ceasul să sune la șase dimineața, dar fu în picioare înainte să sune. Era prima zi de lucru în spitalul Bauhinia și se simțea puțin nervoasă. În timp ce rula printre mașini, gândurile i se îndreptară spre

Kirk. Oare era la curent cu faptul că oamenii țeseau intrigi în jurul lor? Dacă era, atunci o va evita pentru a nu da apă la moară.

Trecu de bariera metalică și parcă într-un loc liber din curtea spitalului.

Lorin era în biroul ei și o primi cu un „bună ziua" foarte scurt. Fără ochii aceia reci și rictusul din colțul gurii, ar fi fost o femeie frumoasă, se gândi Vonne.

– Ai ajuns în ultima clipă, spuse domnișoara Kent cu o urmă de reproș nejustificată. Avem multe de făcut în acestă dimineață și nu ne permitem să pierdem nici un minut.

Un cap cu părul negru și buclat apăru în cadrul ușii întredeschise.

– O, îmi cer scuze, spuse intrusul. Nu știam că sunteți cu cineva. Voiam doar să știu dacă doamna Beaty are voie să se ridice azi din pat.

– Nu încă, dacă doctorul Levenson n-a consultat-o, o sfătui domnișoara Kent. Kelly, ți-o prezint pe domnișoara Vonne Lothian, care vine din Anglia. Va face parte din serviciul nostru și te rog să-i arăți tu ce trebuie să facă. Mai caută-i și o uniformă, după ce faci raportul de dimineață.

– Da, domnișoară Kent, aprobă Kelly cu un zâmbet primitor pentru noua venită. Un ajutor suplimentar este exact ceea ce aveam nevoie.

Mai târziu, după ce responsabila acestei secții împărți sarcinile, Kelly o luă pe Vonne sub aripa ei protectoare. O duse prin toate saloane și, la sfârșit, spuse franc:

– Dacă-mi permiți un sfat: ferește-te de Lorin. E rea ca o tenie, deși își face foarte bine treaba. Te-a prevenit să nu te apropii prea tare de domnul Levenson?

– Ă… nu prea, se bâlbâi Vonne, neîncrezătoare.

– Eu văd că da! râse Kelly. Nu poți să te apropii de doctor căci îl urmărește îndeaproape de mulți ani. Lorin împlinește curând treizeci de ani și e disperată că nu se mai mărită. Mă întreb cât o va mai fierbe Kirk. Totuși, recunosc faptul că șefa are o siluetă de balerină și picioare cum orice femeie visează să aibă.

Kelly o măsură pe Vonne din cap până-n picioare și spuse:

– Competiția va fi dură, după câte văd. Ești cel puțin la fel de drăguță ca ea.

– Nu sunt rivala ei, ripostă Vonne.

– Cu atât mai bine, căci Lorin e foarte dură atunci când e vorba să-și apere teritoriul.

Kelly își consultă ceasul prins de buzunar aproape de eticheta cu numele și prenumele ei.

– Poți să mă ajuți să pregătim pacienții doctorului Wang, propuse aceasta. Avem de schimbat două perfuzii și fire de scos în salonul patru.

Cea mai mare parte a dimineții Vonne lucră sub îndrumarea lui Kelly. Îi întâlni pe toți cei care lucrau la acest etaj. Doctorul Wang era un australian foarte simpatic de origine chineză, care avea maniere deosebite și un chip senin.

Făcu apoi cunoștință cu Bob Webb, un anestezist, care veni să examineze pacienții înainte de a merge în blocul operator. Era un bărbat impunător cu ochi zâmbitori. Când o zări pe Vonne, o lumină de admirație și interes se putu citi în ochii lui.

– Fii binevenită la serviciul ginecologie, îi ură el călduros.

Vocea lui avea accente grave, senzuale, foarte plăcute auzului, remarcă tânăra infirmieră. Părea că are încredere deplină în el și în farmecul lui. Ceea ce la alții putea să fie neplăcut, la el reprezenta un avantaj. Bob avea un umor care îi destindea pe pacienți.

– Cred că ne vom vedea destul de des, continuă el.

– Fără îndoială, îi răspunse Vonne.

– În acest caz, și pentru a ne cunoaște mai bine, te invit în oraș mâine seară. Ești liberă pentru o cină în doi?

– Dar… nici nu te cunosc prea bine, se bâlbâi ea.

– Tocmai de aceea. Îți rezerv surpriza de a cunoaște impresionanta mea personalitate. Unde locuiești? Voi veni să te iau pe la șapte și jumătate.

– Locuiesc la doamna Levenson, pe strada Seafort, răspunse ea fără chef.

Bob ridică o sprânceană și se uită la ea destul de mirat:

– Locuiești la mama lui Kirk? În acest caz, îmi retrag candidatura.Nu mă simt în stare să concurez cu frumosul doctor Levenson.

– Kirk mi-a găsit un loc de muncă în acest spital și un loc în care să stau până sunt gata camerele pentru asistente.

– Dacă înțeleg bine, e binefăcătorul tău, nu mai mult.

– Exact.

– Am bănuit întotdeauna că are slăbiciunile lui. Nu poate prinde doi iepuri dintr-o dată. În ceea ce ne privește, nimic nu ne mai împiedică să ne vedem mâine seară, nu-i așa?

Vonne nu putea refuza și se gândi că la urma urmei poate era mai bine așa: această întâlnire va pune capăt bârfelor despre ea și Kirk.

– De acord pentru ora șapte și jumătate, spuse ea fără să ezite.

Când îi spuse vestea lui Kelly, reacția acesteia o surprinse la fel de mult ca tot ce i se întâmpla de când intrase în acest spital:

– O, am uitat să-ți spun că Bob este donjuanul acestui loc. A încercat să seducă până acum toate infirmierele.

Vonne își mușcă limba, dar era prea târziu să mai dea înapoi.

– Nu te neliniști, Bob e o persoană foarte agreabilă și nu insistă dacă adopți o atitudine fermă.

Kelly o bătu pe umăr cu afecțiune și amândouă infirmierele își văzură în continuare de treburile lor. Era după-amiază când Lorin le chemă în birou și le transmise un mesaj de la maternitate.

– Vonne, mama care a născut în acel accident de mașină ar vrea să te vadă. Du-te, dar să revii repede, spuse ea sec.

Nadia se afla într-o cameră separată și avea o mină radioasă. Un leagăn era așezat lângă pat și micuțul dormea cu un degețel în guriță.

– Așteptam vizita dumneavoastră cu nerăbdare, îi spuse tânăra mămică fără altă introducere. Dacă n-ați fi fost acolo, nu știu ce s-ar fi întâmplat.

Lacrimi apărură în ochii Nadiei și Vonne interveni pe un ton glumeț:

– Ați fi născut la fel de bine acest băiat frumos, căci eu n-am mișcat nici cel mai mic deget.

– Îmi amintesc că eram îngrozită și că m-ați ținut de mână, continuă mama. Deși pare ciudat, acest gest m-a calmat.

– Cum se simte soțul dumneavoastră? întrebă Vonne.

– Le spune tuturor vecinilor că are băiatul cel mai frumos din lume și mă acoperă de flori. Am fost nevoită să-l opresc, deoarece aici nu sunt destule vaze.

Nadia își șterse lacrimile și continuă pe un ton în același timp drăgăstos și ironic:

– Bietul Adrian… era atât de îngrijorat când au început durerile facerii. De obicei este un șofer foarte prudent dar, de data aceasta, era grăbit să ajungem cât mai repede la spital și… continuarea o știți. Domnul fie lăudat, am aflat că șoferul celuilalt autovehicul nu e grav rănit.

Vonne mai rămase câteva minute de vorbă cu Nadia, apoi plecă. Se grăbea de-a lungul culoarului când se izbi de Kirk. Sub impactul loviturii, era gata să cadă, dar bărbatul o prinse de braț. O recunoscu repede și o sclipire dureroasă se văzu în ochii lui. Îi amintea de o altă femeie cu părul negru, tuns scurt.

– Nu faci parte din echipa domnișoarei Kent? o întrebă el fără bunăvoință.

– Ba da, dar doamna Laird voia să mă vadă.

El păstră tăcerea, cu ochii ațintiți în mod curios pe chipul tinerei femei. In privirea lui se citea tandrețe și dispreț. Nu pe ea o privea așa, ci pe Vicky, își dădu seama Vonne. Când realiză acest lucru, simți un elan de simpatie pentru el.

– Scuză-mă, spuse ea, dar am promis domnișoarei Kent că nu voi lipsi mult.

– Merg cu tine, căci trebuie s-o consult pe doamna Beaty, spuse Kirk spre marea ei mirare.

Culmea ghinionului! Lorin Kent era pe culoar în clipa în care ieșiră din lift.

– Ai plecat de o jumătate de oră, domnișoară Lothian, o apostrofă șefa ei. Sper că pe viitor nu se va mai întâmpla așa ceva.

Și totuși, nu plecase decât de un sfert de oră. Deschise gura să spună adevărul, dar Lorin Kent i-o luă înainte.

– Nu mai discuta și fugi s-o ajuți pe domnișoara Sutherland să dea medicamentele, îi ordonă ea. Să vedem cu ce vă pot fi de folos, domnule Levenson, spuse ea pe un ton suav.

Capitolul 5

Vonne atătea în salon și contempla păsările care se învârteau pe lângă fântână. Această primă zi la spital fusese destul de dură din cauza agresivității domnișoarei Kent.

Luă o gură de suc de portocale și gândurile i se îndreptară spre Vicky. De ce nu-i scria sora ei? Tăcerea acesta o făcu să se gândească la Armand Saint- Germain.

Îl văzuse o singură dată și lui Vonne nu-i plăcuse.

– Sper că e fericită, spuse ea cu voce tare.

În acea clipă se auzi soneria telefonului și Vonne notă un mesaj pentru Diana. Tocmai îl terminase de notat când mama lui Kirk intră în salon și se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– Dumnezeule mare! Sunt epuizată! exclamă ea aruncându-și pantofii cât acolo prin cameră. N-am avut niciodată atât de mulți pacienți și toți voiau preparate speciale.

Vonne îi aduse o cană cu ceai și Diana îi fu recunoscătoare.

– Ești un înger! spuse ea plină de recunoștință. E o bucurie pentru mine să trăiesc împreună cu tine. Destul cu complimentele, spune-mi cum a decurs prima ta zi de muncă.

Vorbiră vrute și nevrute până la ora cinei când Vonne îi pomeni de întâlnirea cu Bob. Diana o privi îngrijorată:

– Nu-l cunosc decât după nume, spuse ea, dar are reputația de donjuan.

Vonne îi spuse gazdei sale motivul pentru care acceptase această invitație.

– Dacă ies cu Bob, sunt sigură că nimeni nu-și va mai închipui că am o relație cu Kirk. Bârfele sunt în floare la spital și vreau să le pun capăt.

– Păcat că nu sunt adevărate, căci eu aș fi fost foarte încântată, spuse mama lui Kirk.

Vonne tăcu neștiind ce să spună iar Diana continuă:

– Sunt chiar neatentă! Spun astfel de prostii tocmai când tu-mi încredințezi problemele tale. Sunt egoistă.

Nu mă gândesc decât la biata mea persoană. Visez să-l văd pe fiul meu căsătorit și cu o droaie de copii, suspină ea. Cele două fiice ale mele nu se gândesc decât la carieră și mi-e teamă că n-o să fiu niciodată bunică.

Când se trezi a doua zi, Vonne era deprimată. În timpul nopții avusese coșmaruri cu privire la Leith. Și nu era Angela, logodnica lui, care-i despărțea, ci Kirk Levenson.

A doua zi de lucru la spitalul Bauhinia se dovedi mai puțin dezagreabilă decât prima. Vonne reuși să se obișnuiască la noul serviciu, chiar și cu ostilitățile lui Lorin, pe care o ignora. Celelalte infirmiere erau agreabile, mai ales Kelly care o destindea întotdeauna când lucrau împreună. Noua ei prietenă reușea să nu ia în seamă problemele cotidiene și glumea pe seama lor. Kelly era foarte cunoscută și iubită de bolnavi, care-i apreciau bunătatea și veselia.

De câtva timp nu mai era liber nici un pat, așa că activitatea se intensificase. Astfel, domnișoara Kent nu mai avu timp să-și hăituiască victima preferată.

Vonne se pregătea să se schimbe, căci terminase serviciul, când o auzi pe Kelly.

– Îți doresc o seară plăcută, dar fii atentă la lup.

ÎI făcu cu ochiul, apoi plecă repede.

Vonne se grăbi să ajungă acasă, iar pe la șapte și un sfert coborî în salon să-l aștepte pe Bob. Era nervoasă și regreta că-i acceptase invitația atât de repede. Risca să fie crezută drept o ușuratică…

Neștiind la ce restaurant o va duce, alesese o ținută simplă. Avea o rochie oranj închis, cu mâneci scurte și puțin decolată la spate. Accesoriile aurii îi puneau în evidență tenul luminos și părul negru.

Voise să-și pună colierul de perle, dar nu-l găsise. După o clipă de gândire își aminti că-l purtase în ziua în care făcuse cunoștință cu directorul spitalului. Sistemul de închidere al colierului era fragil și, probabil, se desfăcuse și căzuse.

Zgomotul cheilor în ușă o făcu să tresară și Vonne ciuli urechea, mirată. Diana îi spusese că se întoarce foarte târziu și acest zgomot i se părea ciudat. Mirarea ei crescu atunci când îl văzu pe Kirk în cadrul ușii.

– A! lăsă ea să-i scape sub efectul surprizei. Tu erai. Credeam că Diana s-a răzgândit și a venit mai devreme.

El o studie cu interes, iar ea tăcu tulburată.

– Bună seara, Vonne, spuse el înaintând în cameră.

Privirea lui întârzie pe materialul seducător al rochiei tinerei femei. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea citi aprobarea în ochii lui. De fiecare dată când o privea astfel, Vonne voia să-i reamintească faptul că ea nu e Vicky.

– Ieși în oraș? o întrebă el brusc.

– Da, răspunse ea simplu.

– Ai întâlnire? continuă el interogatoriul.

Un rictus îi apăru în colțul gurii și ea se mulțumi să dea din cap aprobator.

– Nu pierzi timpul, nu-i așa? o certă el. Pot să știu și eu cu cine ieși sau e secret de stat?

– Bob Webb vine să mă ia în câteva minute, îl informă ea sec.

– Cum? Cred că n-am auzit bine, spuse el mușcându-și buza. Cu el ai întâlnire?

– Ei bine… da.

Mânia lui Kirk și interogatoriul acestuia o mirau foarte mult. Văzându-i trăsăturile crispate, se gândi că e gelos. Din nou se gândea la Vicky, realiză ea repede.

– Nu-l cunoști decât de două zile și i-ai acceptat deja invitația? întrebă el pe un ton aspru.

– Cea mai bună metodă de a cunoaște oamenii este să petreci cât mai mult timp cu ei, nu-i așa? replică ea.

Bărbatul ajunse lângă ea din doi pași, o prinse de mână și o forță să se ridice în picioare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Vonne! N-ai văzut ce fel de om este?

– Kirk, lasă-mă, te rog!

Un tremur abia simțit o traversă când o luă de mână. Se simți învăluită într-o căldură binefăcătoare.

Kirk slăbi strânsoarea, dar nu-i dădu drumul.

– Sincer, Kirk, nu înțeleg de ce-ți faci griji pentru mine. Nu mai sunt o fetiță și n-am nevoie de cineva care să-mi poarte de grijă.

Vonne vorbise calm și, imediat ce termină, el îi lăsă mâna.

– Într-adevăr, mă amestec unde nu-mi fierbe oala! recunoscu el.

Apoi o privi în tăcere un timp și își înfundă mâna într-un buzunar.

– Venisem să-ți aduc asta, spuse el și scoase colierul de scoici. Am vrut să ți-l repar mai întâi.

– Sunt foarte fericită că mi l-ai adus, căci țin foarte mult la el. Locuitorii din Bermude fac bijuterii manual și l-am cumpărat chiar înainte să plec. Mulțumesc pentru că l-ai reparat, îi spuse ea repede.

Fu cuprinsă deodată de o rușine inexplicabilă și plecă privirea. Fu ușurată când soneria de la intrare se auzi, iar ea își luă la revedere de la Kirk.

Când o văzu, Bob îi spuse:

– Ești pur și simplu minunată!

Restaurantul ls care o duse era italienesc și o atmosferă intimă domnea în local. Mesele cu lumânări pe ele erau așezate în cerc în jurul ringului de dans.

Bob era un cunoscut al locului, căci chelnerul îi spunea pe nume. Angajatul de la vestiar îi dădu o orhidee lui Vonne.

– Știam eu că ești o femeie-floare, glumi Bob.

– E splendidă, dar mă întreb dacă trebuie s-o port…

– Dacă ți-e teamă c-o să mă ruinezi, nu-ți face probleme. Poate în Anglia orhideele sunt rare, dar aici sunt un lux pe care ți-l poți permite. Darwin e o seră naturală și ele cresc oriunde.

Izbucni apoi în râs văzându-i mirarea, iar ea îl imită, cucerită de sinceritatea lui. După ce ospătarul luă comanda, Bob se aplecă spre ea și-i sugeră un dans.

– Mai târziu, îi spuse ea. Am stat în picioare cea mai mare parte din zi.

– Pot să aștept toată viața dacă trebuie, spuse el. Știi că ai cei mai frumoși ochi de culoarea alunei pe care i-am văzut vreodată?

– Ia spune, Bob, așa le flatezi pe toate femeile pe care le scoți în oraș?

El făcu pe indignatul, dar ea continuă spontan:

– După părerea celor din spital, ești un maestru al seducțiilor.

– N-ar trebui să asculți bârfele. Rar sunt adevărate. Știu că am reputația de donjuan, dar nu-i chiar așa. Sper că mă crezi.

Bărbatul îi zâmbi, iar ea îi răspunse în același fel, aproape fără să vrea. Să-l urăști pe Bob Webb era imposibil. Era fermecător și, chiar avertizată în privința lui, tot nu putea să-i reziste.

– De obicei îmi fac și singură o părere despre oamenii pe care-i întâlnesc, îl liniști ea.

Roșii cu mozarella fură așezate în fața lor. Vonne gustă și constată că legumele și brânza erau foarte proaspete. În ceea ce privește garnitura, bucătarul o reușise. Felurile următoare se dovediră la fel de apetisante, iar Vonne le savură.

În timpul mesei, Bob vru să știe tot despre tânăra femeie și așa află că aceasta are o soră geamănă. Vonne trecu peste episodul despre logodna ruptă, dar îi spuse că urma să se căsătorească acum cu un medic francez. „Cel puțin, așa sper", își spuse în gând. Încă nu avea vești de la Vicky și îngrijorarea ei creștea pe zi ce trece.

Bob o întrebă apoi despre Kirk, deoarece nu era mulțumit de răspunsul dat la spital. Tânăra femeie nu putu decât să-i spună același lucru ca data trecută.

– Știind că locuiești la mama lui Kirk, Lorin s-a simțit amenințată. E absurd, nu-i așa? Dar ea crede că el îi aparține.

– Poate că are dreptate.

– Nu vrea decât să se mărite, continuă bărbatul, disprețuitor. În schimb, Kirk nu vrea să-și pună lațul de gât. Lorin Kent nu arată rău și are și alte calități. Kirk are noroc să fie ales ca viitorul soț.

– Nu prea ești sigur, îl tachină ea.

– Puțin îmi pasă de Lorin Kent, căci am întâlnit cea mai adorabilă dintre femei și ea este așezată chiar în fața mea.

Vonne se grăbi să orienteze conversația spre altceva.

– Eu ți-am povestit despre mine, acum e rândul tău.

– Din păcate, nu e prea mare lucru de spus. Sunt un bărbat pe fugă, iar acest lucru nu e ceva neobișnuit pentru timpurile acestea.

– Nu înțeleg.

El luă o mină supărată și continuă:

– Există anumiți bărbați care fug fie de nevestele lor, fie de amante, fie de datorii.

– Iar tu?

El ezită, cu privirile ațintite pe furculița așezată în fața lui.

– În realitate, nu sunt celibatar, mărturisi el după o lungă tăcere. Am o soție la Sydney care se numește Margaret Allison. M-a părăsit pentru un medic, prieten al meu, și a obținut divorțul. M-a acuzat de alcoolism și a obținut tutela celor două fete ale noastre.

Vocea i se sparse brusc și ridică din umeri.

– E amuzant, într-un fel, pentru că atunci când am întâlnit-o aveam un comportament exemplar. Astăzi am băut probabil prea mult vin italienesc sau mă

doare sufletul. De când sunt în Darwin, n-am povestit nimănui acest episod. Să nu ne lăsăm cuprinși de amintirile neplăcute. În seara aceasta trebuie să fim veseli, căci nimeni nu știe ce ne rezervă viitorul. Fii drăguță, Vonne, și uită această conversație.

– Bineînțeles, Bob, îl liniști ea.

Cupluri înlănțuite se perindau pe ringul de dans și Vonne își simți inima strângându-i-se. Bob suferise și el, dar își ascundea situația sub o mască de veselie continuă. Voia să cucerească toate femeile căci a lui plecase cu tot cu fetițele lui.

Un spectacol începu spre miezul nopții, dar ei nu auziră. Vonne era obosită și nu voia să se culce prea târziu. Îi explică acest lucru lui Bob, care încuviință fără să comenteze și achită nota.

Mașina rula foarte repede iar Vonne adormise aproape când se ridică de pe scaun.

– Nu e drumul spre Seaford! se alarmă ea.

– Nu e indicat să te urci în pat după o masă copioasă. East Point e foarte aproape și e cel mai indicat loc pentru a vedea cum răsare luna.

– Ascultă, Bob, nu e bine…

–Am ajuns! exclamă el făcând la dreapta.

Opri motorul, iar ea văzu suprafața închisă la culoare a oceanului, în spatele perdelei de palmieri. Luna răsărise demult și ea i-o arătă pe cer.

– Ești încântătoare, o complimentă el, neatent la vorbele ei.

Înainte să aibă timp să reacționeze, el o înlănțui și-o sărută.

– Bob, te rog!

El slăbi strânsoarea și-o scrută cu o expresie uimită:

– Cunoșteai reputația mea și totuși ai venit… Înțeleg că mă placi, dar ești prea timidă să recunoști. Mă înșel?

– Am venit pentru că nu mă încred decât în părerea mea, spuse ea.

El îi răspunse printr-un zâmbet și-i atinse marginea decolteului.

– Nu, Bob, spuse ea cu hotărâre.

El lăsă mâna în jos și oftă:

– Abia acum îmi dau seama că nu cunosc deloc femeile. Iartă-mă!

– Pentru ce? Te-ai purtat foarte bine de la începutul până la sfârșitul acestei seri.

Se uită mirat la ea și izbucni în râs:

– Ești o vrăjitoare, Vonne Lothian, m-ai cucerit!

– Dacă aș fi într-adevăr cum spui tu, aș încăleca pe mătură și m-aș duce direct pe strada Seaford la numărul 23. Pic de somn și trebuie să mă scol mâine dimineață la ora șase.

Când Toyota se opri în fața casei doamnei Levenson, strada era pustie.

– Accepți să mai ieși cu mine dacă promit să mă port cum se cuvine? o întrebă el.

– De ce nu? răspunse tânăra femeie care-și punea șalul în jurul umerilor.

Când ieși din autovehicul, observă că afară se răcise așa că închise repede portiera.

– Noapte bună și somn ușor, îi ură el.

Bob îi mai făcu o dată cu mâna, apoi plecă în trombă. Vonne fugi până-n casă, ca și cum o urmărea cineva. Înțelegea că nu poate fi adevărat să fie în pericol, dar nu se putea liniști. Când era mică îi era teamă de întuneric, iar sora ei râdea adesea de ea.

Se împiedică de un lemn, țipă ascuțit și se clătină. Niște brațe musculoase o prinseră la timp dar eșarfa îi căzu pe pământ.

– Vonne, ce s-a întâmplat? o întrebă o voce familiară.

Kirk o trăsese la pieptul lui și ea simțea cum corpul lui îi încălzește obrazul.

– De Bob fugeai așa? o întrebă el îngrijorat.

– Nu, adevărul e că nu știu de ce, încercă ea să-l liniștească. N-avu curaj să-i mărturisească temerile ei de când era mică.

Razele lunii aruncau umbre înfricoșătoare în jurul lor, iar tânăra femeie abia reușea să respire. Sub

efectul unui vis ciudat, îl văzu pe Kirk cum se apleacă și pune stăpânire pe buzele ei. O săruta cu pasiune iar mâinile lui îi cuprindeau mijlocul cu înflăcărare.

Un tremur o străbătu și își înnodă brațele în jurul gâtului lui. Uitase unde se află și tot corpul îi vibra de senzații neîncercate.

Oare imaginația îi juca feste sau chiar auzise „Vicky, draga mea”?

Ea se smulse din îmbrățișare și-l văzu pe Kirk cum se uită la ea cu o expresie tandră și dureroasă în același timp.

– De ce trebuie să ai o soră geamănă? murmură el.

Aceste cuvinte i se implântară în inimă ca un cuțit și Vonne spuse slab:

– Îmi pare rău. Noapte bună, Kirk.

Capitolul 6

Era joi când Vonne primi o scrisoare de la Vicky, pe adresa spitalului Bauhinia. Plicul conținea doar o foaie pe care erau înșirate câteva rânduri. Surorii ei nu-i plăcuse niciodată să scrie, se gândi ea.

Vicky îi spunea cât de fericită era cu Armand. El era minunat, la fel ca prietenii și familia lui. Ea și Armand lucrau în aceeași clinică și avea un salariu foarte mare. Era nerăbdătoare să afle cum îi merge în Australia.

Numele lui Kirk nu era scris, dar Vonne nu se lăsă păcălită de acest aspect. Știa că sora ei aștepta veștile ca pâinea caldă.

Cum Vicky își dăduse adresa din Paris,Vonne se întrebă dacă sora ei locuia cu Armand sau singură, căci cuvântul „căsătorie" nu apărea nici el în scrisoare.

Tânăra femeie ridică din sprâncene. Scrisoarea era prea plină de superlative, ca și cum ar fi vrut s-o convingă că nu e nici o problemă. Dar, dacă era?

„ Destul cu gândurile pesimiste”, își spuse ea. Vicky era probabil în culmea fericirii, iar ea își făcea gânduri negre.

A doua zi, vineri, Vonne se întâlni cu Bob Webb la cafenea. Ea mânca singură, iar el se așează la aceeași masă cu ea.

– Încă mai ești supărată pe mine? o întrebă el îngrijorat.

– Da, teribil! răspunse ea pe un ton voit supărat.

Bărbatul de destinse și continuă timid:

– N-ar trebui să râzi de mine, căci sunt într-adevăr foarte confuz. Părerea celorlalți nu contează pentru mine, dar a ta, da. M-am gândit că am putea ieși din nou împreună. Care-i următoarea ta zi de concediu?

– Sunt liberă vineri și sâmbătă pe opt, îi spuse ea prudentă.

El notă datele și o privi cu coada ochiului.

– Sunt în stare să-mi țin promisiunea. Știi să înoți?

Cum ea încuviință, chipul lui se lumină de bucurie.

– Perfect! strigă el. Vom merge la picnic în Berry Springs. Ce spui de asta?

– Eu pregătesc masa, replică ea drept răspuns.

Se puseră de acord ca întâlnirea să fie vineri și se depărțiră repede, căci Bob trebuia să fie în sala de operații în acea după-amiază. În ceea ce-o privea pe Vonne, aceasta bău o cafea și ieși puțin să se plimbe înainte să se întoarcă la serviciu.

În lift se întâlni cu Kelly, care o avertiză că domnișoara Kent era în toane foarte rele. Vonne ridică din umeri căci, după părerea ei, responsabila secției nu se purtase niciodată bine. Lorin Kent o considera rivala ei și o trata ca atare. În anumite zile, Vonne credea că nu mai poate suporta acest comportament mizerabil. În altele, dimpotrivă, nu punea nimic la suflet.

Vonne își iubea foarte mult meseria și zâmbetul unui bolnav putea să readucă zâmbetul pe buzele ei. Cu toate acestea, vineri dimineață se trezi foarte bine dispusă la gândul că are liber până duminică.

Ridicând jaluzelele, constată că era o zi însorită. Această zi se anunța a fi foarte bună. Făcu duș, mâncă repede ceva și se întorse în cameră fredonând o melodie la modă.

Era evident că Dianei nu-i plăcea această relație cu Bob. Nu-i spusese nimic în acest sens, dar o privea semnificativ. Tânăra femeie era conștientă care era poziția doamnei Levenson față de această poveste, dar Vonne era sigură că Bob își va ține promisiunea.

Se îmbrăcă în costumul de baie, apoi își puse o pereche de blugi și un corsaj cu un imprimeu colorat, își luă ochelarii de soare și o pălărie de paie și coborî. Diana îi împrumută un coș în care mâncarea să stea la rece.

Stătea în grădină când îl zări pe Bob înaintând spre ea nonșalant. Purta o cămașă sport elegantă și o pereche de pantaloni de culoare crem. Era încălțat în espadrile și părea relaxat. Vonne își aminti confidențele lui cu privire la fosta soție. Sub această mască veselă, nimeni n-ar bănui drama pe care a trăit-o. Bob își ascundea foarte bine sentimentele, se gândi ea într-un elan de simpatie.

Duseră mâncarea la mașină și bărbatul se așeză lavolan.

– Îți plac păsările? o întrebă el după ce porni mașina.

– În afară de canari și vrăbiuțe, nu cunoșteam alte specii înainte să merg în Bermude.

– O să observi și alte specii la Berry Springs, mai ales papagali. Am luat binoclul cu mine, căci nu ne vom putea apropia de ei.

– Mi-ar plăcea foarte mult să văd canguri.

– Dacă nu vom întâlni unul pe drum, te voi duce în rezervația de la Yarrawonga. Ai văzut până acum crocodili?

– N-am avut până acum ocazia, replică ea cu umor.

– În această regiune, râurile sunt pline și e mai bine să fii foarte atentă.

– Sper că nu sunt prea mulți acolo unde mergem.

– Nu știu sigur, căci se ascund în iarbă și sunt uneori la un metru de tine fără să-ți dai seama.

Văzându-i fața îngrijorată, Bob îi făcu semn cu ochiul.

– Liniștește-te, crocodilii de apă dulce sunt inofensivi. Te sfătuiesc în schimb să te ferești de furnicile verzi care au cuibul în copaci.

Vonne se strâmbă. Hotărât lucru, vegetația australiană i se părea pe zi ce trece din ce în ce mai puțin atrăgătoare.

– Mai sunt și alte insecte sau animale periculoase?

– Cea mai mare parte a animalelor nu sunt, căci fug imediat ce aud zgomot. Însă, dacă vrei să te plimbi singură, uită-te cu atenție pe unde calci, din cauza scorpionilor și a șerpilor. Mai sunt și câteva specii de păianjeni veninoși printre care se numără Mambata din Sydney, cea mai răspândită specie. Înțepătura lui poate fi mortală, dar eu n-am văzut încă nici unul. Și totuși, trăiesc de atâția ani în acest oraș! Ceea ce riști să întâlnești mai mult sunt șopârlele. Sunt impresionante din cauza aspectului

și a dimensiunilor și sperie foarte tare turiștii. Aceștia însă se înșală, căci bietele animale nu fac nici un rău.

– Încetează, te implor, strigă Vonne. Am impresia că mă aventurez într-o junglă populată de creaturi înspăimântătoare!

– N-ai de ce să te temi, pentru că ești cu mine!

Ca să dea mai multă greutate vorbelor, Bob îi puse mâna pe genunchi și-i zâmbi fermecător. Tânăra femeie se întrebă dacă avusese dreptate să-i acorde încredere. Bob Webb era poate singurul pericol care-o pândea prin aceste locuri, se gândi ea malițioasă.

Când ajunseră la destinație, mai erau parcate doar câteva autovehicule. Majoritatea vizitatorilor erau adunați într-un singur loc și formau un grup zgomotos. Bob o duse pe tânăra femeie într-un loc cu multă vegetație. Desfăcură pătura și o așezară pe iarbă. Bărbatul sugeră să facă o baie înainte să mănânce.

– Apa este răcoritoare. Asta ne va înviora și ne va da poftă de mâncare.

Înotară zece minute apoi mâncară cu poftă mâncarea pe care o pregătise Vonne. Păsările sălbatice cu penajul portocaliu se înfruptară din resturile picnicului. Bob și Vonne le aruncau firimituri

de pâine și bucățele de carne pe care păsările le luau cu ciripituri vesele. Alte zburătoare, mai puțin încrezătoare, se țineau departe și Bob scoase binoclul din geantă. Tânăra femeie putu să admire astfel faimosul kookaburra, cu aripi albastre și picioarele galbene.

Rămaseră pe mal aproape o oră, apoi Bob îi aminti de excursia la rezervație. Privirea lui întârzie pe liniile armonioase ale corpului tinerei femei, dar nu schiță nici un gest.

La Yarrawonga, Vonne reuși să vadă în sfârșit cangurii din cărțile ei de povești. Unul dintre ei se apropie și se lăsă mângâiat pe bot.

– Aceste animale sunt încă vânate, de aceea există un astfel de loc, pentru a le proteja. Beneficiază de un mare teritoriu unde pot mânca și unde se pot înmulți în voie.

Văzând ochii mari și blânzi ai animalului, inima lui Vonne se strânse. Oare cum puteau omorî aceste ființe? se gândi ea cu tristețe.

Crocodilii însă o făcură să dea înapoi. Nu-i plăcură deloc. Bob se amuza de reacțiile ei și își puse un braț în jurul taliei tinerei femei.

Când se întoarseră, o lăsă în fața casei și-i dădu întâlnire chiar pentru seara aceea. Diana era în bucătărie și exclamă când văzu chipul radios al lui Vonne:

– Am impresia c-ai petrecut o zi excelentă!

– E adevărat, recunoscu Vonne.

În timp ce golea geanta de resturile de mâncare, tânăra femeie povesti unde fusese și ce văzuse. Se întrerupse simțind prezența unei alte persoane. Întorcându-se pe călcâie, îl zări pe Kirk care-o privea ironic.

– Nu știam că Bob Webb are și calități de ghid.

Din cauza căldurii, ea își descheiase primii nasturi de la corsaj. El o studia cu intensitate. Privirile îi alunecau de la brațele bronzate pe bustul auriu, apoi urcară spre obrajii în flăcări. Când stătuseră pe marginea cascadei, Vonne uitase să-și pună pălăria și o prinsese foarte tare soarele.

Kirk continua s-o examineze cu acea curioasă expresie pe care deja o cunoștea. „Nu e cazul să fii gelos, căci eu nu sunt Vicky". Această frază îi stătea pe buze, dar n-o spuse, pentru că nu erau singuri.

– Cinezi aici? vru să știe Diana.

– Bob va veni să mă ia peste puțin timp. Mergem la restaurant.

Diana o convinse să bea o cafea și se așezară toți trei în grădină. Vonne se bucura de prezența mamei, căci doar cu fiul s-ar fi simțit foarte nervoasă. Ostilitatea lui din primele zile, în loc să se diminueze, creștea pe zi ce trece. Îi înțelegea motivele, dar nu se simțea în largul ei.

Diana plecă în casă să pregătească cina, iar ei rămaseră singuri. O tăcere apăsătoare se lăsă între ei și Vonne puse ceașca pe masă.

– Ai vești de la Vicky? o întrebă el brusc.

– Da, dar sunt mai degrabă scurte. Surorii mele nu i-a plăcut niciodată să scrie, continuă ea.

Pe fața lui nu se mișcă nici un mușchi și Vonne mai spuse:

– Vrei să-ți dau adresa ei, Kirk?

– Nu-i nevoie. N-am să-i spun nimic și presupun că nici ea. Ochii care nu se văd, se uită, nu-i așa? spuse el cu ironie.

Vonne simți o cădură în trup, căci în minte îi veni imaginea din noaptea în care o sărutase Kirk. Un val de emoții o încercau acum, unele mai puternice ca altele. Tulburată, se ridică în picioare și anunță cât putu de calm:

– Scuză-mă, trebuie să merg să-mi schimb hainele.

– Plec și eu, căci am o întâlnire în seara aceasta.

– A, da? întrebă ea spontan.

Nu era curioasă, doar surprinsă că-i spusese ei acest lucru.

– O duc pe Lorin la cinema, îi spuse el fără să fie întrebat.

Uimirea ei fu și mai mare când își dădu seama c-o făcuse special. Prin intermediul ei, voia s-o facă pe Vicky geloasă.

Vonne îi ură o seară excelentă și urcă în camera ei. Măcar despărțirea dintre Kirk și sora ei va fi pe placul cuiva, se gândi ea cu amărăciune. Gândul că totuși cea care profita era Lorin Kent îi provoca o ciudă inexplicabilă.

Când coborî în salon, observă că Kirk plecase, iar Diana o complimentă pentru ținuta ei. Vonne își schimbase hainele sport cu un costum elegant Liberti. Un machiaj discret îi punea în evidență tenul rozaliu.

Restaurantul ales de Bob se numea „ La Wong" iar felurile de mâncare chinezești erau foarte fine. Bărbatul se purtă până la sfârșitul serii ca un gentleman perfect. Dar gândurile ei erau aiurea: era ceva în comportamentul lui Kirk care o punea pe gânduri. Sperase că, o dată cu trecerea timpului, o va uita pe sora ei, dar se pare că se înșelase. Kirk părea că o confundă cu Vicky.

***

În cursul săptămânilor care urmară, Vonne acceptă mai multe invitații ale lui Bob. În afara faptului că el își ținea promisiunea, o mai distrăgea de la grijile cotidiene. Atitudinea lui Bob Webb ar fi mirat poate pe oricine de la spital, dar ea trebuia să recunoască faptul că toți se înșelaseră. Nu avea nici un motiv să-l țină la distanță.

La Bauhinia, Lorin o trata cu severitatea ei obișnuită. În ceea ce-l privea pe Kirk, acesta avea față de ea o atitudine neclară. De fiecare dată când se întâlneau, citea în ochii lui suferința pe care i-o provocase Vicky. Mai observa și faptul că își îndrepta mânia spre ea, Vonne.

Tensiunea dintre ei ajungea uneori la cote impresionante și nu putea decât să explodeze, ceea ce se și întâmplă într-o zi în care Lorin lipsea. Responsabila serviciului obstetrică-ginecologie avusese probleme cu dinții și acum era la stomatolog. Anunțase că nu va ajunge înainte de amiază.

Deși venise de puțin timp la Bauhinia,Vonne era totuși cea mai calificată dintre infirmiere. De aceea, ea fu cea care-o înlocui pe Lorin.

– Sper să te obișnuiești repede cu acest serviciu. Ai șanse să preiei locul domnișoarei Kent, îi spusese Kelly.

– De ce? întrebase Vonne, foarte mirată.

– Pentru că spune în stânga și-n dreapta că nu va mai rămâne mult timp celibatară. Se pare că, o dată căsătorită, nu vrea decât să se ocupe de casă și de familie. N-aș fi crezut niciodată că va reuși să-l convingă pe Kirk Levenson.

Conversația fu întreruptă de intrarea domnișoarei Sutherland în birou. Se făcuse o greșeală în acte și

două persoane trebuia să ocupe aceeași cameră. În timp ce Vonne încerca să rezolve această problemă, Maggie, una dintre stagiare trânti o vază de pe masă, alunecă pe apă și-și fractură încheietura mâinii.

Vonne o însoți la urgență, dar pacienții se plângeau de lipsă de organizare. Aceștia cereau ca un brancardier de la serviciul ginecologie să vină să ridice un pacient. Persoana respectivă fusese operată și nu mai era sub anestezie. Trebuia transportată la etaj.

Telefonul suna fără încetare, iar medicii tot intrau cerând câte un dosar. În mijlocul acestei nebunii, Vonne încerca să se descurce cum putea mai bine.

La ora mesei coborî la restaurant și se mulțumi cu un sandviș. Două minute mai târziu, se întoarse la postul ei și-l găsi aici pe Kirk Levenson care o întrebă de sus:

– Unde e Lorin?

– La dentist, a avut probleme cu unul dintre dinți.

– Și cine o înlocuiește?

– Eu, răspunse Vonne pe un ton tăios.

– În acest caz, pot să știu unde ai dispărut?

– Eram la bufet.

– E ora două și jumătate. Atât de mult timp îți ia să mănânci?

– Am plecat de aici la ora două și douăzeci de minute, răspunse ea răspicat, abia reținându-și mânia.

– O responsabilă a unui serviciu nu trebuie să lipsească atunci când o pacientă are nevoie de ajutorul ei.

– Îmi pare rău. Cine e?

– Venisem s-o consult pe doamna Norman, care e pe lista mea de mâine. Va face o biopsie și este foarte nervoasă. N-a mai fost niciodată internată până acum și aceasta e prima ei intervenție.

– Da, știu toate aceste lucruri, spuse Vonne, care nu înțelegea unde voia el să ajungă.

El o privi și trăsăturile lui se crispară de furie.

– Când am ajuns la căpătâiul ei era aproape isterică, spuse el printre dinți. E puțin probabil, dar e convinsă că are o tumoare canceroasă. Avea nevoie de cineva și ceruse să vii tu. Ai abandonat-o când îi era mai greu.

– Eu… n-am abandonat-o, spuse Vonne, am uitat…

Își aminti acum că Maggie, înainte de accident, îi spusese acest lucru.

– Ai uitat? întrebă el ridicând din sprâncene. E un cuvânt pe care o infirmieră care se respectă n-ar trebui să-l cunoască.

– Am avut prea multe de făcut. Trebuia să fiu în prea multe locuri în același timp și n-am reușit să mă mai ocup și de ea.

– Dacă te-ai gândi mai puțin la Bob Webb, ți-ai face mai bine treaba!

În fața acestei acuzații brutale și nedrepte, Vonne rămase fără cuvinte.

– Imediat ce ai o clipă liberă, o petreci împreună cu el. Puțin îmi pasă, dar viața ta profesională n-ar trebui să aibă de suferit de pe urma acestui lucru. Mi-e teamă că meseria de infirmieră nu ți se potrivește.

Vonne simți cum i se ridică părul de pe brațe de furie.

– În ceea ce-o privește pe doamna Norman, recunosc faptul c-am făcut o greșeală. E adevărat că, chiar dacă dimineața a fost foarte grea, n-am nici o scuză. Eram responsabilă pentru pacienții mei și trebuia să mă organizez într-un fel sau altul. Dar reproșurile tale sunt atât de violente încât…

Vocea i se stinse dintr-o dată de emoție și de oboseală și se lăsă pe un scaun.

– Nu mai pot, spuse ea pe un ton neutru.

Umerii lăsați arătau același lucru, dar tânăra femeie își reveni repede și spuse cu ochi strălucitori:

– Și eu am fost părăsită, Kirk, și știu ce înseamnă asta. Nu m-am vindecat încă, dar nu mă răzbun pe nimeni.

Lacrimi începură să-i curgă pe obraji și ea le șterse cu un gest grăbit. Nu putu să suporte intensitatea privirii lui și fugi afară din birou.

Camera în care intră era goală și Vonne se apropie de fereastră. Respira greu și încerca să se calmeze. Ușa se deschise și tânăra femeie tresări. Își compuse o față senină. N-avea chef să se dea în spectacol în fața colegilor.

Kirk intră, veni lângă ea și-i puse o mână pe umăr.

–Vonne, îmi pare rău, îi spuse el cu o voce caldă și gravă.

Acest gest o făcu să izbucnească din nou în plâns și se sprijini de pieptul lui. Atunci intră Lorin Kent, care rămase în prag, dreaptă ca un par.

– Kelly mi-a spus că te-a văzut aici, domnișoară Lothian, dar nu știam că nu ești singură.

O privi pe Vonne cu neîncredere, apoi spuse:

– E vremea să mă întorc la serviciul meu căci domnește o dezordine de nedescris.

Capitolul 7

În acea seară, Vonne nu se întoarse direct acasă. Era agitată și alese să urce până la East Point. Așezată pe o bancă, privi soarele cum apune în mare.

Puțin din liniștea care domnea aici o cuprinse și pe ea. Respiră cu nesaț aerul sărat al oceanului și parfumul florilor din jur. Când se așeză la volan, avea o idee mai clară asupra evenimentelor.

Munca la spital îi plăcea foarte mult, dar nu voia să continue în aceste condiții. Semăna prea mult cu Vicky, iar Kirk suferea prea tare din cauza aceasta. Era din ce în ce mai încordată și nu putea să-și facă treaba cum se cuvenea. Soluția care-i apăru în minte i se păru cea mai potrivită.

Se va întâlni mâine dimineață cu John Langham și-i va explica de ce anulează contractul. Acesta era un prieten al lui Kirk și cunoștea foarte bine situația. Era sigură c-o va înțelege.

Când se întoarse acasă, nu-i spuse nimic doamnei Levenson. Nu voia să-i ascundă nimic, dar credea că trebuia mai întâi să discute cu John.

Dormi foarte rău și se trezi cu un început de migrenă. Dar nu putu decât spre prânz să-i telefoneze directorului. Nu reuși să vorbească decât cu secretara acestuia dar, stabili o întâlnire pentru a doua zi. Ajunsă acasă, seara i se păru interminabilă.

***

Agitația de ieri fusese uitată și astăzi domnea o liniște ciudată. Lorin Kent nu rata însă nici o ocazie să vorbească despre evenimentele din ajun. Incidentul cu doamna Norman ajunsese la urechile ei și nu o dată făcuse observații acide.

Era o cruzime, căci tânăra infirmieră se simțea oricum vinovată.

Doamna Norman se sprijinea de perne și citea o revistă. Vonne observă ochii ei înroșiți.

– Bună ziua, Virginia, îi spuse ea cu veselie. Ai tot ce-ți trebuie?

– Tot, mai puțin ceva de mâncare, răspunse ea.

Avea un ton glumeț dar se simțea tensiunea în vocea ei.

– Știu că m-am purtat ca o vrăjitoare ieri. Am alertat toată lumea dar mi-e atât de frică.

– Virginia, nu trebuie să-ți faci prea multe griji, căci cel care va face intervenția este doctorul Levenson, unul dintre cei mai buni chirurgi din spital. Ce vrei mai mult de-atât?

– Sunt conștientă că sunt ridicolă, dar frica e mai puternică decât mine.

Doamna Norman făcu o grimasă care voia să fie un zâmbet. Vonne căuta un mijloc prin care s-o relaxeze. Îi veni o idee:

– Poate că te simți prea singură în această cameră. Dacă ai avea vecini, ai vorbi cu ei și timpul ar trece mai repede.

Doamna Norman părea că se gândește, apoi spuse:

– Fiica mea a ales să stau singură, dar eu nu voiam neapărat asta.

– Vrei să-i propun domnișoarei Kent să te transfere la camera patru?

Fața pacientei se lumină ca prin farmec, apoi încuviință repede:

– Da, dacă se poate. Cred că mă voi simți mult mai bine.

Lorin nu era în birou, iar Vonne o întrebă pe Kelly ce să facă.

– În locul tău n-aș întreba-o pe Lorin, căci va spune nu. O dată ce stabilește ceva, nu revine asupra hotărârii. Dacă această mutare îi face bine doamnei Norman, pune-o pe șefă în fața faptului împlinit.

Vonne se gândi ce consecințe va avea gestul ei, dar ridică din umeri. Lorin Kent va fi foarte furioasă, dar nu-i păsa. Era pe punctul să demisioneze.

Zâmbetul radios al Virginiei fu răsplata ei pentru acest gest. Vonne o ajută să coboare din pat și să meargă în camera patru. Făcu prezentările și fu fericită când văzu chipul relaxat al pacientei.

Tocmai termina de aranjat medicamentele când o zări pe Lorin. Responsabila serviciului obstetrică-ginecologie și Kirk îi puneau întrebări domnișoarei Sutherland, dar aceasta nu putea să le răspundă. Ghici repede despre ce era vorba. Se apropie încet de micul grup.

– Unde este doamna Norman? o certă Lorin.

Vonne își adună curajul și răspunse foarte calm, ceea ce-o miră și pe ea:

– Doamna Norman se află în prezent la camera patru.

– Pot să știu ce înseamnă asta? Doamna avea o cameră rezervată doar pentru ea și nu văd de ce…

– Era foarte îngrijorată din cauza intervenției și nimic n-o calma. Tot vorbind cu ea, mi-am dat seama că avea gânduri negre pentru că se simțea singură. I-am sugerat să se mute cu alți pacienți și a fost foarte încântată. În camera patru era un pat liber și am transferat-o acolo.

După acest discurs se uită scurt la Kirk. Dar fața medicului rămânea impasibilă, așa că tânăra infirmieră își îndreptă atenția asupra lui Lorin. Trăsăturile acesteia erau foarte expresive: aproape exploda de furie.

– Ai mutat un pacient fără acordul meu?

– Nu știam când vă întoarceți și mi-era teamă să nu facă o altă criză de isterie, se apără Vonne.

– Am impresia că responsabilitățile pe care le-ai avut o singură zi ți s-au urcat la cap. Îți

amintesc faptul că eu decid ce se întâmplă în această secție.

– Am văzut-o pe doamna Norman ieri și am observat că era cu nervii la pământ. Trebuia să mă fi

gândit eu însumi la o astfel de soluție, de aceea îi mulțumesc domnișoarei Lothian pentru gândul bun, interveni doctorul Levenson.

Lorin Kent se uită cu ură la Vonne și spuse:

– Aș prefera ca, de acum înainte, să mă anunți înainte de a mai face o astfel de mișcare.

– O infirmieră care reacționează cum trebuie într-un moment de criză trebuie încurajată, mai spuse Kirk. Cele mai multe dintre ele cred că trebuie să se mulțumească doar cu responsabilitățile care i se încredințează.

Incidentul fu încheiat o dată cu această replică a doctorului. Domnișoară Kent înțelese acest lucru și, întorcându-se pe călcâie, întră în birou înaintea chirurgului.

Vonne își făcu treaba în continuare cu un sentiment de pace interioară. Kirk îi luase apărarea și această constatare, oricât de simplă părea, o liniștea. O legătură se stabilise între ei acum că n-o mai considera dușmanul lui. Lorin o umilise atât de mult în ultimul timp, încât nici nu mai avea încredere în calitățile ei. Fermitatea lui Kirk o ridicase în proprii ei ochi. Hotărârea de a părăsi spitalul era neschimbată, dar se simțea mai liniștită căci nu mai era în război cu fostul logodnic al surorii ei.

***

John Langham avea aerul că așteaptă vești proaste când secratara lui o anunță pe Vonne.

Tânăra femeie intră, se așeză pe scaunul pe care i-l arătă directorul și aștepta. Acesta se uită la silueta subțire îmbrăcată în uniformă albastră și întrebă:

– Ei bine, ce se întâmplă, Vonne?

– Îmi cer scuze pentru deranj, domnule Langham, începu ea. M-am gândit foarte bine și vreau să-mi anulez contractul.

– Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

Această intrare bruscă în subiect îl cam miră pe directorul centrului Bauhinia.

– Vreau să plec din Darwin din motive personale, reuși ea să articuleze.

– Vă e dor de țară? o întrebă el îngrijorat.

– Nu, e vorba de altceva.

– Nu vreți să-mi spuneți despre ce e vorba. Secretul dumneavoastră va rămâne în această cameră. Poate vă pot ajuta. V-am văzut într-o seară cu Bob Webb. Aveți o relație cu el?

– Nu, Bob n-are nici o legătură cu plecarea mea. Plec din cauza lui Kirk și a lui Vicky.

John Langham o privi foarte mirat.

– Nu știu dacă sunteți la curent, dar eu și sora mea suntem gemene. Asemănarea dintre noi îi face mari probleme lui Kirk. Prezența mea îi amintește de fosta lui logodnică și nu reușește s-o uite. Uneori pare că mă confundă cu ea…

Tăcu. Nu voia să-l acuze pe doctor de hărțuire. Dar directorul trecuse prin multe și ghici repede adevărul.

– Uneori se poartă urât pentru că nu sunteți Vicky, nu-i așa?

Vonne încuviință din cap și se grăbi să adauge:

– Nu e vina lui și-l înțeleg. Nu trebuia să vin, dar acum, cel mai bine e să plec. Kirk se va simți vinovat… și eu, de altfel.

Directorul o privea fix, cufundat în gânduri.

– E o problemă, într-adevăr, concluzionă acesta cu voce tare. Sunteți totuși o infirmieră excelentă și mi-e greu să vă las să plecați.

– Sunt atât de încordată încât și munca mea are de suferit. Sunt încordată tot timpul și ar trebui să fiu relaxată. Domnișoara Kent v-a adus probabil raportul cu greșelile mele.

– Sunteți prea dură cu dumneavoastră, spuse John. Și eu și domnul Levenson avem o părere foarte bună despre dumneavoastră.

– A! spuse Vonne.

– Doctorul Levenson a pomenit adesea despre competența și inteligența dumneavoastră.

Obrajii tinerei se împurpurară, dar John continuă fără să țină seama de stânjeneala infirmierei:

– Mai mult decât atât: îmi place să mă plimb pe culoare și să ascult ce se vorbește. Aud adesea comentariile bolnavilor și am auzit vorbindu-se numai de bine despre dumneavoastră. Mai știu și că domnișoara Kent nu vă agreează.

Vonne își mușcă buza și se uită în podea.

– Mai știu și că nu e vina dumneavoastră, o asigură el. Lorin are motivele ei să se poarte așa și nu ține secret acest lucru. Degeaba îi îngrijim pe alții; și noi suntem oameni.

– Dar gelozia ei este absurdă! protestă Vonne. Am colaborat cu oameni mai dificili decât ea și m-aș putea acomoda. Nu vreau să plec din cauza ei, ci a lui Kirk.

– În ceea ce-mi spuneți e o parte de adevăr, recunoscu el. Vă stimez și vă stimează și Kirk, dar

trebuie să mă gândesc mai întâi la spital și la pacienții de aici. Ați semnat un contract pe douăsprezece luni care poate fi anulat la nevoie.

– Așa este, aprobă ea cu gâtul uscat.

John se ridică de pe scaun și spuse:

– Nu pot să vă dau răspunsul pe loc, Vonne. Trebuie să mă gândesc și v-aș sfătui să faceți același lucru. Se spune că noaptea e un bun sfătuitor. Vorbim mâine.

Tânăra femeie ieși din biroul directorului cu un gust amar. Era decepționată că nu înțelesese urgența situației și că n-o s-o lase să plece. Era convinsă de asta și ajunse acasă foarte mohorâtă.

Diana ajunsese deja și văzu mina tristă a lui Vonne.

– Ai avut o zi grea? o întrebă aceasta îngrijorată.

– Nu mai mult decât de obicei.

– Nu voi fi aici în seara aceasta. Am o reuniune cu cei de la Crucea Roșie, apoi o cină. În cazul în care nu te duci la restaurant, ți-am pregătit ceva de mâncare. E în frigider.

– Nu trebuia să te deranjezi pentru mine, ripostă Vonne. Mă răsfeți prea mult.

– Gătim când una, când alta și recunosc că n-am mai mâncat de mult atât de bine. Mă îngrijorează

gândul că te vei muta când vor fi gata noile clădiri. E egoist din partea mea, dar ce să-i faci, m-am obișnuit cu tine.

– Și eu am petrecut aici clipe minunate, răspunse tânăra femeie.

– Garsonierele vor fi gata într-o săptămână sau două, nu-i așa?

– Nu știu data exactă, dar presupun că da.

Nu vru să spună că poate n-o să mai fie în Darwin în acel moment. Acum, soarta ei era în mâinile lui John Langham. Ce se va întâmpla dacă va refuza să-i semneze demisia?

Date fiind circumstanțele, Vonne răsuflă ușurată după plecarea Dianei. Nu-i era foame și se mulțumi să rontăie niște biscuiți cu brânză. Deschise televizorul fără să fie prea atentă la ce se petrecea pe ecran.

Tresări când auzi cheia în broasca de la intrare. Nu putea să fie Diana, iar fiul ei era singurul care mai avea cheie. În plus, nu știa că mama lui e plecată.

Kirk se îndreptă spre salon fără să ezite și se așeză în fața canapelei pe care stătea tânăra femeie.

– Bună seara, Vonne, îi spuse el cu o voce gravă.

– Diana e la o întâlnire cu cei de la Crucea Roșie, îi spuse ea repede.

– Știu, mi-a telefonat la spital în această după-amiază. Nu pe ea am venit s-o văd, ci pe tine.

Obrajii ei luară foc când auzi continuarea:

– Aveam dreptul să aflu primul ceea ce i-ai spus prietenului meu John Langham.

În ciuda căldurii din cameră, tânăra femeie se simți străbătută de un frison. Continuă să privească ecranul cu încăpățânare.

– Chiar te interesează aceste prostii? o întrebă el pe un ton grav.

Cum ea dădu din cap în semn că nu, Kirk stinse televizorul. Apoi privi ceașca de cafea goală.

– Dacă mai este cafea, aș bea și eu una.

– Îți fac imediat, se grăbi ea să răspundă, bucuroasă să aibă o ocupație.

Se duse în bucătărie și constată că mâinile îi tremurau foarte tare. Tocmai turna cafeaua în cești când Kirk veni lângă ea. Deschise frigiderul și inspectă.

– N-am cinat încă și mi-e o foame de lup.

– Avem pui cu curry. Dacă vrei, pot să-ți încălzesc, se oferi ea.

El închise ușa cu un gest ferm, apoi spuse:

– De ce nu? Dar mai întâi avem de lămurit o problemă.

– Kirk, chiar crezi că e necesar? interveni ea. Directorul ți-a relatat discuția noastră, deși-mi promisese că păstrează secretul. Nu cred că o nouă discuție va aduce ceva nou.

Vonne inspiră adânc, apoi împinse ceașca spre el. Bărbatul ignoră gestul ei și-i luă mâinile într-ale lui.

– Nu poți să pleci din cauza mea, spuse el cu hotărâre. John nu mi-o va ierta niciodată. Dacă m-am purtat câteodată urât cu tine, trebuie să mă ierți, căci am o meserie dificilă. Când sunt nervos mi se-ntâmplă să spun lucruri pe care nu le cred.

Kirk nu-și slăbea strânsoarea și, la contactul cu degetele lui, Vonne simțea cum inima îi bate mai tare. O licărire de tandrețe apăru în ochii lui când continuă:

– Aș fi fost probabil mai puțin dur dac-aș fi știut că ești atât de sensibilă. În plus, Vicky nu mi-a pomenit niciodată de problemele tale sentimentale. Bob Webb e simpatic și e însoțitorul ideal când vrei să mai uiți ce ți s-a întâmplat.

Tonul lui înțelegător era neașteptat și tulburător. Erau atât de aproape unul de celălalt încât îi simțea răsuflarea caldă pe obraz. Vonne își dădu seama de adevăratul motiv pentru care voia să plece din Darwin.

Era gata să se îndrăgostească de Kirk. Și totul începuse de la petrecerea la care el o sărutase, crezând că e Vicky. În ciuda sentimentelor pentru Leith, ceva greu de explicat se petrecuse între ei în acea zi. Își ascunsese cest lucru, dar astăzi nu-l mai putea nega. De fiecare dată când erau împreună, își dorea s-o ia din nou în brațe.

Tulburată, se depărtă de el și privi cafeaua, acum rece.

– Nu pleca, Vonne,te implor. Când mă aflam în fața lui John, am avut impresia că m-am comportat ca un băiețel idiot. Mi-a recomandat să fiu mai puțin agresiv în prezența ta. A mai spus că ești una dintre infirmierele lui cele mai bune și că nu vrea să te piardă.

Tânăra femeie oftă, căci John Langham nu-i relatase decât o parte din discuția lor. Se pare că nu-i spusese despre asemănarea cu sora ei. Probabil, n-a crezut-o…

– Îmi acorzi o a doua șansă, nu-i așa, Vonne?

Îi pusese mâinile pe umeri și se uită adânc în ochii ei. Vonne încuviință aproape mecanic, iar el o sărută pe frunte.

– E magnific! exclamă el entuziasmat. Cred că acum vreau o bucată din acel pui cu curry.

Capitolul 8

Vonne nu știa dacă făcuse bine că rămăsese la Darwin. Nu avu timp să se gândească la asta, căci evenimentele se precipitară. A doua zi dimineața avu o întrevedere cu directorul spitalului, iar acesta o anunțase c-o transferă la o altă secție.

Julie Howard, responsabila serviciului de medicină generală pentru bărbați, era opusul lui Lorin Kent. Aceasta fu deplin satisfăcută de calitatea servciilor prestate de tânăra infirmieră.

Cincisprezece zile după această schimbare de situație, Vonne se mută în blocul special construit pentru infirmiere. Garsonierele ocupau două etaje, iar la parterul clădirii de culoare crem era un salon spațios și un bar.

Înainte să plece din casa Dianei, Vonne îi oferi un șal din mătase adus din China. Amândouă erau

emoționate și vărsaseră câteva lacrimi. Se consolară la gândul că se vor vedea destul de des.

Cu ocazia mutării în noile locuințe, s-a organizat o recepție pentru infirmiere. Aceasta avu loc joi și fu un adevărat succes. Tot personalul care nu făcea de gardă era prezent. Bob îi spusese lui Vonne că nu va veni, căci e în concediu. Această vacanță neprevăzută o cam mira, dar nu vru să știe mai mult.

– Dumnezeule, arăți splendid!

Vonne recunoscu imediat vocea lui Kelly, care o examina cu admirație.

– Presupun că această minune provine dintr-un magazin șic din Londra.

– Nu chiar. Am cumpărat-o săptămâna trecută din Darwin.

Vonne era în vervă și volanele rochiei de muselină verde se învolburau în jurul ei când începu să danseze.

Kelly se uită cu admirație la silueta fragilă a tinerei femei cu picioare lungi și dădu din cap.

– O să încep un regim de slăbire încă de mâine și, într-o lună, toți bărbații vor fi la picioarele mele.

Amândouă prietenele începură să râdă și veselia lor se pierdu în acordurile muzicii. O mână expertă reuși să tempereze difuzoarele. În câteva secunde, se auziră notele unei melodii lente.

Paul Bradley, un medic tânăr de la serviciul psihiatrie se înclină în fața lui Kelly. Se îndreptară amândoi, la braț, spre ringul de dans.

Sărbătoarea era în toi când Vonne îi văzu pe Kirk și pe Diana stând de vorbă lângă bar. Doamna Levenson era înbrăcată într-un costum alb și-și pusese pantofi asortați. Fiul ei avea o pereche de pantaloni de culoare bej, de o croială impecabilă, și o cămașă de aceeași culoare, foarte elegantă. Această ținută puțin rigidă nu-i răpea nimic din farmecul lui natural, se gândi tânăra femeie.

Se întâlniră, iar Diana începu un discurs fără cap și fără coadă despre noua clădire.

– Înțeleg acum de ce voiai să pleci din modesta mea locuință, spuse ea.

– Garsonierele sunt mici dar confortabile, răspunse Vonne pe un ton serios.

Mai vorbiră un timp, dar Diana dispăru căci zărise un fost coleg de școală, Tom Witkins.

– Nu vrei să facem un dans? sugeră Kirk.

Fără să-i lase timp să răspundă, o luă de mână și se alăturară celorlalte cupluri de dansatori. Kirk avea un simț înnăscut al muzicii. Își puse brațele în jurul taliei tinerei femei și o ținu cu fermitate. La pieptul lui, Vonne avea impresia că plutește pe un nor. Nu coborî pe pământ decât când se auziră acordurile unui ritm de rock.

– Ce-ai zice să bem ceva? o întrebă el.

Îi zâmbi și în acea clipă între ei apăru Lorin Kent. Părul ei negru cădea în valuri pe umerii goi. Alesese o rochie de tafta neagră care-i punea în valoare formele voluptuoase.

– Kirk, aici erai! Și eu care te caut de-atâta vreme! spuse ea suav.

Nu luă în seamă prezența lui Vonne, astfel că tânăra femeie preferă să se retragă. Inventă un pretext și traversă sala plină de lume. Ieși afară, simțind nevoia să fie departe de zgomotul din interior.

Inspiră cu nesaț aerul rece și gândurile i se îndreptară în mod curios către Vicky. În afară de prima scrisoare, nu mai primise nici un semn de viață de la ea. Acest lucru n-ar fi trebuit s-o mire prea tare, căci sora ei scria rar. Instinctul îi spunea însă că Vicky îi ascunsese adevărul în legătură cu relația ei cu Armand. Nu era chiar atât de fericită pe cât voia s-o facă să creadă. Numai ea simțea acest lucru. Nu citise atâtea articole care explicau faptul să surorile gemene sunt legate prin fire nevăzute?

– De ce te-ai retras?

Vonne tresări și-l văzu pe Kirk care o observa amuzat.

– Aveam un început de migrenă, se scuză ea, știind că nu va crede această minciună.

Penumbra îi ascundea roșeața care-i cuprinsese obrajii.

– Ți-e mai bine acum? o întrebă el.

– Da, mulțumesc.

– Cu atât mai bine, pentru că voiam să te rog ceva.

Ea ridică mirată o sprânceană, iar el luă loc alături de ea.

– Iată despre ce e vorba. Plec împreună cu mama săptămâna viitoare la Walparoo și aș vrea să mergi și tu cu noi. De fiecare dată când merg acolo, îngrijesc bolnavii și am nevoie de o infirmieră.

– Nu sunt medici în sat? se miră ea.

– Nu, pentru că nu e tocmai un sat. Walparoo e numele fermei noastre. Proprietatea cea mai apropiată de a noastră e la o sută de kilometri. Încerc să merg acolo măcar o dată pe lună. Improvizez o clinică pe loc, iar cei care sunt bolnavi vin la control.

– De ce n-ai întrebat-o pe Lorin?

Cuvintele îi ieșiră fără să vrea și observă cum figura lui se împietrește.

– Pe de o parte nu m-am gândit la asta, iar pe de altă parte mama mi-a spus c-ai fi încântată să vezi o fermă. Mai e și faptul că, fiind atât de ocupat la spital, n-am mai fost de mult timp la Walparoo. De aceea mă aștept la o cerere foarte mare și ajutorul tău mi-ar fi de mare ajutor. Dacă refuzi, voi crede că nu m-ai iertat încă.

Cum îi adresă cel mai cald zâmbet cu putință, ea simți că se topește ca zăpada sub căldura soarelui. Perspectiva de a petrece două zile alături de el o înspăimânta și o atrăgea în același timp. Nu trebuia să uite totuși că semăna leit cu fosta lui logodnică. Chiar când o săruta, numele surorii ei îi țâșnea de pe buze, nu al ei.

În sinea ei, nu de Kirk îi era teamă, ci de propriile ei reacții. Tulburarea care o cuprindea când erau împreună o speria și mai tare. Chiar în clipa aceea, simțea cum îi tremură mâinile. Dar Diana va fi și ea acolo, de aceea se simțea mai în siguranță.

– Dacă pot să fiu de folos, accept cu plăcere. Vreau să descopăr vastele ținuturi despre care-mi vorbea mama ta.

***

Zilele care urmară fură atât de pline încât nici nu-și dădu seama când trecu săptămâna. Secția de medicină generală pentru bărbați cunoscu o activitate intensă. Vonne se culca devreme în fiecare seară și avea un somn greu. Nu era sigură că făcuse bine acceptând

oferta lui Kirk. Era însă prea târziu să mai dea înapoi. Vineri dimineața, fu surprinsă să-l vadă pe culoar aducând probe de la laborator.

– V-ați rătăcit, domnule doctor? îl întrebă ea malițioasă.

Această glumă trebuia să mascheze jena care-o cuprindea de fiecare dată când se aflau față-n față.

– Nu, am venit să te văd, o informă el repede. Plecăm la Walparoo în această după-amiază în loc de mâine dimineață. Dacă nu ți se pare imposibil, trec să te iau imediat după ce termini serviciul.

– De acord, aprobă ea, dar lasă-mi răgaz o jumătate de oră să-mi pregătesc bagajul. Tânăra infirmieră fu reținută la spital astfel că, atunci când Kirk veni s-o ia, nu era gata. Îl invită să ia loc pe un fotoliu și-l servi cu o băutură caldă. Camera mică făcea ca tensiunea dintre ei să crească. Se grăbi să-și termine bagajul și-l urmă în parcare.

La Holden Princess, el merse spre sud și Vonne se neliniști:

– Unde… unde mergem?

– La aeroport, bineînțeles. De obicei, din acest loc decolează avioanele.

Tânăra femeie se așteptase să facă drumul în mașină, de aceea era foarte mirată.

– Tata a cumpărat un avion Petrel C12 chiar înainte să se îmbolnăvească. Walparoo e destul de departe de Darwin, iar drumurile sunt inundate în sezonul ploios. El m-a învățat să pilotez și, dacă vremea e bună în continuare, vom fi la Walparoo înainte de căderea serii.

Diana îi aștepta deja lângă avion. Îi întâmpină cu un zâmbet călduros și-i felicită pentru punctualitate.

În timp ce Kirk completa formularul de zbor, ele luară loc în avion. El li se alătură și le recomandă să-și pună centurile de siguranță.

Vonne, care nu zburase niciodată, era cam nesigură. Încerca să pară liniștită, dar nu prea reușea să le ascundă celorlalți.

– A văzut cineva manualul de pilotaj? întrebă Kirk peste umăr.

– Glumele tale nu sunt prea potrivite, îl apostrofă mama lui. Și mie mi-a fost teamă prima oară, îi spuse ea lui Vonne. Dar vei vedea că e mai plăcut și mai sigur decât cu mașina.

Tânăra femeie n-o crezu decât pe jumătate, dar, câteva minute mai târziu, își uită toate temerile. Pradă unui entuziasm copilăresc, contempla câmpurile,

casele și copacii care păreau acum ca pe o machetă. Zgomotul motorului era asurzitor, dar avea impresia că este o pasăre care plutește.

Orizontul părea că ia foc când se pregătiră să aterizeze. Vonne ieși din avion și aruncă în jur o privire mirată. Peisajul era pustiu cât vedeai cu ochii, de jur împrejur. Diana îi răspunse întrebării neformulate:

– Ferma e la trei kilometri și Jakob va veni să ne ia. El și soția lui au grijă de fermă și de vite.

Un nor de praf se apropia și, pe măsură ce avansa, se transforma într-un Land Rover. Un bărbat de statură înaltă și cu părul cărunt, coborî din mașină.

– Bună ziua, doamnă Levenson, îi ură el scoțându-și pălăria.

Kirk tocmai închisese avionul în hangar.

– Jacob, ți-o prezint pe Vonne Lothian, spuse Diana. Este o infirmieră nouă în spitalul Bauhinia și vine din Londra. Îl va ajuta pe Kirk la clinică, dar este și curioasă să vadă o fermă australiană.

– Încântat de cunoștință, domnișoară Lothian, spuse Jacob ridicându-și din nou pălăria. Sper să nu fiți dezamăgită, căci nu e mare lucru de văzut la Walparoo.

Kirk închise ușile metalice ale hangarului și, după ce dădu mâna cu Jacob, luă loc lângă el în mașină, în față. Automobilul rulă pe drumul prăfuit și ajunse destul de repede în fața unei clădiri impozante.

Înconjurată de verdeață, casa avea fațada din piatră. Plante agățătoare înconjurau coloanele de marmură din fața edificiului. Construcția părea destul de veche, ceea ce-i spuse și Diana mai târziu.

– Dacă aceste ziduri ar putea vorbi, ar spune povești interesante, deoarece au peste o sută de ani, precizâ doamna Levenson. În vremea aceea, oamenii ajungeau la Sainte-Katherine doar călare. Nu mi-ar fi plăcut să fiu soția vreunui pionier: îmi place prea mult confortul.

O conduse pe Vonne în interior, iar tânăra femeie fu încântată de ceea ce văzu. Camerele, așezate în semicerc, erau restaurate de curând iar mobilele, din lemn masiv, păreau achiziționate de la un magazin de obiecte antice.

– Eu și Bill am vrut să le păstrăm așa cum erau, adăugă mândră gazda.

– Și ați reușit! o felicită Vonne. Nu știu de ce, dar simt nevoia să mă așez în acest balansoar și să-mi petrec aici restul serii.

– Sunt bucuroasă să te aud vorbind astfel, căci vreau să te simți bine aici. Dora! Dora! strigă ea intrând în bucătărie.

– Aici sunt! se auzi o voce voioasă.

O femeie robustă, cu mină veselă, venea dintr-o cameră din spate. Aducea cu sine un coș în care se aflau ouă proaspete.

– Călătoria n-a fost prea obositoare? întrebă ea observând-o pe Vonne care stătea puțin retrasă.

– Nu sunt niciodată obosită când e vorba să vin la Walparoo.

Diana făcu din nou prezentările, iar Dora spuse:

– I-am pregătit domnișoarei camera de lângă cea a dumneavoastră. Mă bucur că sunteți alături de noi, domnișoară Lothian. Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să-mi spuneți.

– Mulțumesc foarte mult, spuse tânăra femeie. Vă rog, spuneți-mi Vonne.

– De acord, domnișoară Vonne, încuviință femeia.

– Vino să-ți arăt camera, spuse Diana, să poți să-ți aranjezi lucrurile.

După ce o conduse la primul etaj stăpâna casei dispăru, nu înainte de a-i spune:

– Stai cât timp vrei, căci aici nu suntem grăbiți. Când ești gata, ne găsești pe terasă.

Vonne își aranjă lucrurile și articolele de toaletă. Apoi făcu un duș care o revigoră după ziua grea pe care o avusese. Alese un pantalon de pânză care-i sublinia talia fină. Temperatura era mai ridicată decât la Darwin, așa că îmbrăcă o bluză lila.

– Vonne, arăți minunat în această ținută simplă! exclamă Diana văzând-o.

Kirk nu deschise gura, dar o privea cu interes din cap până-n picioare.

– Cu ce te servesc? o întrebă el după ce termină exmenul ținutei ei.

– Cu ceva rece și cu puțin alcool. Mor de sete.

– E din cauza prafului pe care l-am înghițit pe drum încoace, spuse Diana. Nu contează, căci Kirk va rezolva acest lucru cu unul dintre cocteilurile lui preferate, „special Walparoo".

– Nu te speria. Acest amestec exploziv e făcut în special din lămâie, preciză el.

– În acest caz, e foarte bine. Nu uita că mâine trebuie să fiu în formă.

Kirk se îndreptă spre bar și Diana luă o înghițitură din cocteilul deja pregătit pentru ea, înainte de a spune:

– Vorbeam despre picnicul de duminică, o informă doamna Levenson. Știi să călărești, Vonne?

– Îmi pare rău… nu…

– Cu atât mai rău pentru tine. Vei călări unul dintre caii tineri, Marigold. Cu ea vei fi în siguranță, nu-i așa Kirk?

Tocmai se întorcea cu băutura pe care i-o întinse tinerei femei.

– Dacă e vorba de Marigold, cred c-ar trebui să plece mâine dimineață în zori să ajungă la timp la masa de duminică.

În acea clipă, Jacob urcă scările și se rezemă de o coloană. Kirk îi oferi o bere și vorbiră despre fermă. Într-o jumătate de oră, învăță despre creșterea animalelor mai mult decât învățase în toată viața ei de până acum. Înțelese de ce nu zărise nici un animal de când ajunsese la fermă. Acum se aflau mai la nord, pe niște pășuni unde erau mai ușor de hrănit.

După cină, Diana și Vonne o ajutară pe Dora să debaraseze masa și să spele vesela. Apoi merseră să se plimbe, căci Kirk și Jacob mai aveau încă multe lucruri de discutat. Tânăra femeie tresări când auzi un țipăt ascuțit. Diana ascultă cu atenție, apoi spuse:

– E un dingo, un câine sălbatic. Sunt adesea comparați cu lupii, dar nu latră și nu urlă.

Se plimbară până unde se termina grădina și se întoarseră când bărbații terminară de discutat. Diana își ascunse un căscat și le ură tuturor noapte bună. Jacob se retrase și el imediat după stăpâna casei.

– Vă las, mai spuse Diana. Cred că aveți de stabilit programul de mâine.

– E târziu și cred că Vonne vrea să se odihnească, răspunse Kirk.

Doamna Levenson părea bucuroasă că-i lasă singuri:

– Stați măcar câteva minute.

Apoi intră în casă. Vonne nu se simțea în apele ei. Luă o gură din băutura din fața ei și își fixă privirile într-un punct în depărtare. Era evident că mama lui Kirk voia să-i arunce unul în brațele celuilalt. Probabil nici el nu se lăsa păcălit de vorbele ei.

– Presupun că vom începe munca devreme, rupse ea tăcerea.

Bărbatul tresări, ca și cum întrebarea îl tulburase dintr-o meditație profundă. După această introducere, el îi explică programul de a doua zi. Vor începe într-adevăr devreme și vor termina înainte de masa de prânz.

– Te sfătuiesc să mergi la culcare, dacă nu, vei fi epuizată.

Kirk rămase pe scaun, iar ea nu știu o clipă ce să facă. Ochii lui o fixau cu intensitate și tânăra femeie se simțea prizoniera privirilor bărbatului. O trase spre el și o așeză pe genunchii lui. O sărută tandru, apoi cu o pasiune egală cu a ei. Nu-și putu controla emoțiile și își puse brațele în jurul gâtului lui.

El o îndepărtă și tânăra femeie observă că o privește cu durere și nemulțumire. Acest sărut era pentru Vicky nu pentru ea, Vonne.

Când se pregăti să plece, cu moartea în suflet, Kirk nu încercă s-o rețină. Acest lucru o făcu să murmure fără să se uite la el:

– Noapte bună, Kirk.

Nu auzi ce-i spuse el căci, de frică să nu-i vadă lacrimile, fugi în casă.

Capitolul 9

Nu reușea să-și găsească somnul și Vonne se tot răsucea în pat. Lăsase fereastra deschisă și o briză mișca ușor perdele albe. Kirk nu-i mai ieșea din minte în același fel în care se întâmplase și cu Leith mai înainte. În obscuritatea camerei, își amintea cu durere culoarea ca a alunei a ochilor lui și sărutul pasionat.

Sentimentele pe care le avea pentru Kirk erau însă mai profunde decât cele pentru Leith. Acum, când descoperea acest lucru, se mira și se speria în același timp. Nu înțelegea totuși cum putuse să se întâmple așa ceva.

Oare chiar era vorba de dragoste? La început se interesase de Leith pentru că avea un handicap și fusese părăsit de logodnică. Kirk îi atrăsese probabil atenția din același motiv: fusese părăsit înainte de nuntă. Nu cumva era vorba de milă?

Toate aceste întrebări o tot bântuiau și n-o lăsau să adoarmă. Avu un somn greu și se trezi speriată când auzi soneria ceasului deșteptător. Era o greșeală dar, când verifică, observă că era deja ora șase și jumătate.

Uniforma o aștepta pe umeraș și o îmbrăcă după ce făcu repede un duș. Un miros plăcut de pâine prăjită urca din bucătărie și, când coborî, fu întâmpinată de Dora, care-i ură un călduros bună ziua.

– Luați loc, domnișoară Vonne, o primi ea indicându-i un loc la masă. Kirk a mâncat deja, iar doamna Levenson se scoală întotdeauna târziu în prima zi când vine aici. Din fericire, la Walparoo vine să se odihnească: muncește prea mult la farmacie.

Dora însoți aceste cuvinte cu un gest care arăta că nu-i de acord cu munca Dianei, apoi scoase mâncarea din cuptor. O puse în fața tinerei femei și o sfătui să aștepte câteva minute.

– Pâinea caldă face rău la stomac, preciză ea.

Vonne tocmai își terminase cafeaua când Kirk intră pe ușa din spate. Cu pantalonii și cămașa de culoare kaki semăna mai mult cu un fermier decât cu un medic. Aerul însă îi pria de minune, se gândi ea. Ridurile care-i brăzdau fruntea în ultimul timp aproape că nu se mai vedeau. Părea relaxat și o răsplăti cu un zâmbet binevoitor înainte de a-i spune:

– Grăbește-te, trebuie să fim gata înainte de sosirea bolnavilor.

– Am terminat, spuse ea pe un ton vesel.

Seara trecută era încă vie în amintirea ei, încât se temuse de clipa în care vor fi din nou față-n față. Dar veselia lui Kirk era contagioasă și se relaxă de cum îl văzu.

Dimineața trecu repede, căci avură mult de lucru. Infirmiera putu să admire priceperea tânărului doctor.

Sala în care consultau era amenajată ca una dintr-un spital. Kirk stătea aproape de un birou metalic, iar pacienții intrau unul câte unul.

Domnul Cashby, un fermier din zonă, se plângea de dureri de cap și de rinichi. Kirk îi spuse că este vorba de un virus, destul de des întâlnit în regiune. Nu putu să fie sigur sută la sută, așa că-l sfătui să meargă la un control la Sainte-Katherine.

– Au acolo un laborator unde vă puteți face analizele. Veți primi analizele în patruzeci și opt de ore și veți fi sigur ce aveți. Fiți liniștit, nu e grav și vă vor da și un tratament.

Bolnavii intrară rând pe rând și Vonne încercă să fie cât mai utilă cu putință. Pentru copii aduseseră și bomboane, chiar dacă unii strigau mai tare când li se făceau injecțiile.

Una dintre locuitoarele acestei regiuni, pe care Kirk o cunoaștea din copilărie, se tăiase în palmă. Un pansament murdar îi proteja rana iar când îl scoase, doctorul începu să strige de furie. Plaga nu fusese dezinfectată și avea un aspect foarte urât.

– N-am crezut că e chiar atât de grav, se apără Clarrie. Știi, șefu', mă tai destul de des și nu mi s-a întâmplat niciodată nimic. De data aceasta, n-am prea avut noroc.

Infirmiera pregăti o injecție pe bază de antibiotice, iar doctorul îi făcu mai multe tăieturi pentru a curăța infecția.

– Îți interzic să te folosești de această mână, îi spuse el femeii, după ce termină intervenția. După cincisprezece zile, să te duci la Sainte-Katherine să-ți scoată firele.

– De acord, șefu'!

Șirul lung de bolnavi se micșora și se termină puțin înainte de prânz. Diana apăru înainte de masă proaspătă și elegantă, îmbrăcată în haine de țară în culori vii.

Vonne savura desertul, înghețată cu struguri, când auziră telefonul. În tabăra unor geologi avusese loc un accident. Aceștia se aflau cam la o sută de kilometri depărtare de Walparoo. Max Hanson, medicul care răspundea de acest grup, era plecat din motive personale.

Vonne și Kirk zburară chiar în după-amiaza respectivă până la locul accidentului.

Un cercetător căzuse din greșeală într-un șanț, dar se dovedi că rana nu era prea gravă. Își luxase glezna, iar medicul îi imobiliză piciorul cu un bandaj elastic.

– Evitați orice deplasare inutilă și, dacă vă simțiți rău în continuare, anunțați-l pe Max imediat ce se întoarce. Nu cred că ar fi rău să vă facă o radiografie.

O dată ce se lăsă seara, tânăra femeie încercă să nu mai rămână singură cu Kirk. Ziua fusese obositoare, astfel încât se culcă devreme și dormi buștean.

A doua zi dimineață se trezi veselă. Fredonând o melodie, își îmbrăcă blugii și un tricou subțire. Diana vorbise despre o baie, așa că înainte își pusese și costumul de baie. Această excursie se anunța amuzantă și fără peripeții, se gândi Vonne. Kirk și cu ea nu vor rămâne deloc singuri. Își luă pălăria și coborî scările patru câte patru.

Ceea ce-i spuse Dora, însă, avu efectul unui duș rece.

– Doamna Levenson regretă că nu poate să vină cu voi, dar are o migrenă și nu se poate ridica din pat. Mi-a spus să nu vă îngrijorați și să încercați să vă distrați fără ea.

– Aceste crize apar pe neașteptate și nu le-am găsit încă vreo cauză, interveni Kirk.

Acesta apăruse de undeva din spatele ei.

– Dar voia atât de mult să meargă la picnic! mai spuse tânăra femeie.

În sinea ei, era convinsă că Diana inventase acest pretext pentru a-i lăsa singuri. Kirk păru că-i citește gândurile, căci spuse:

– Dacă nu vrei să mergem amândoi, putem să anulăm plimbarea.

– Nu e nici o problemă, se grăbi ea să spună, poate puțin prea repede.

Când ajunseră la grajduri, o ajută să încalece pe Marigold, iar contactul cu degetele lui o făcu să tresară ca arsă. El puse câte o sacoșă de fiecare parte a șeii și încălecă atât de ușor încât tânăra femeie rămase impresionată. Calul lui se numea Kuliana și avea o pată albă în frunte.

Kirk se ținea drept în șa și razele soarelui îi luminau părul auriu. Degaja atâta forță și farmec, încât Vonne se simți cuprinsă de panică.

– Ești gata? o întrebă el peste umăr.

– La drum, răspunse ea pentru a-și ascunde emoția.

Marigold era un animal liniștit și, încetul cu încetul, Vonne se relaxă. Putu în sfârșit să aprecieze

frumusețea peisajului. Vegetația era impresionantă, mai ales florile cu forme și culori ciudate. Înainte de vacanța din Bermude, tânăra femeie nu ieșise niciodată din Anglia. Peisajul de țară cu care era obișnuită era verde, cu pășuni pe care păștеau liniștite oile.

Rămase cu gura căscată când un grup de canguri trecu la câțiva metri de ei.

– Ce spectacol grozav! exclamă ea încântată.

– E mai bine să-i vezi în libertate decât într-o rezervație, nu-i așa?

Întrebarea se referea desigur la ziua pe care Vonne o petrecuse cu Bob la Yarrawonga. Se gândi să se uite urât la el, dar se răzgândi. Acest acces de gelozie nu era pentru ea ci pentru Vicky, de aceea n-avea motive să se supere. De altfel, era deja prea cald ca să mai înceapă un duel verbal, se gândi ea amuzată.

Marigold era la fel de blândă ca la început. Soarele era din ce în ce mai sus pe cer. Fără să-și dea seama, Vonne lăsă să-i scape un oftat.

– Ajungem curând la mina de aur, o liniști Kirk.

Un sfert de oră mai târziu, ajunseră în apropierea unor ruine. O luă de talie și o depuse pe pământ ca pe un fulg. Erau față-n față și privirile lor se întâlniră pentru o clipă.

Apoi el îi dădu drumul brusc și se depărtă. Tânăra femeie îl urmă îndeaproape.

Ruinele unui zid și un drum părăsit se vedeau în lumina crudă. O roată ruginită era invadată deja de iarbă.

– Probabil nu mai funcționează de mult timp, dat fiind starea în care se află, spuse Vonne.

– De mai bine de zece ani. Filonul nu era prea important, dar a produs o cantitate mare de mineral.

Ea se jucă în nisip cu piciorul, puțin absentă.

– Speri să mai găsești un eșantion uitat de vreun cercetător? o întrebă el amuzat.

– Nu se știe niciodată când dă norocul peste tine! replică ea izbucnind în râs.

Urcară din nou pe cai și își continuară drumul până într-o vale înconjurată de stânci galbene și roșiatice. Văzând oaza de verdeață din mijlocul văii, Vonne scoase o exclamație de bucurie. Locuitorii acestui colț paradiziac erau în primul rând papagali și alte păsări viu colorate. Un izvor subteran ieșise la suprafață și formase un bazin cu apa transparentă.

Marigold și Kuliana se opriră brusc și cea mai bătrână dintre ele necheză sălbatic.

– Caii știu că acest loc nu e ca celelalte, îi explică Kirk. Pământul aborigenilor începe de aici și ține până spre nord. Locul nu e interzis, cu condiția să-i respectăm magia.

– Ce pace! Ce liniște, spuse încet tânăra femeie, ca pentru ea însăși. Dacă aceste locuri sunt bântuite de spirite, atunci sigur sunt dintre cele bune.

Kirk aduse coșurile cu mâncare și pătura și le așeză sub un arbore de gumă ale cărui ramuri se aplecau deasupra râului.

– Să facem mai întâi o baie, sugeră el.

Bărbatul se dezbrăcă primul și ea putu admira în voie torsul lui musculos. Corpul lui cu talia mică și umerii largi semăna cu cea a unui atlet. Se îndreptă spre ea și Vonne se gândi că mersul lui avea ceva de felină.

– Haide, vino, o invită Kirk. Doar nu ești timidă! adăugă el ironic.

Tulburată, uită să-și dea jos hainele și-l urmă ca-n transă. Pe malul apei, își dădu jos hainele, foarte încordată. Kirk îi urmărea fiecare gest. Cum ar fi putut să se relaxeze?

El se sprijinise de un copac și o privea. În liniștea apăsătoare din aceste locuri, ea își dădu seama că era acoperită doar de o țesătură fină.

Cumpărase costumul de baie din Londra și era prima dată când îl purta. Era foarte decoltat și vedea acest lucru în ochii bărbatului din fața ei. Cu un gest pe care-l dorea firesc, își potrivi una dintre bretelele sutienului. Nu reuși însă decât să descopere mai mult, așa că se lăsă păgubașă.

– Costumul îți vine foarte bine, îi spuse Kirk spre marea ei mirare.

El se ridicase fără însă s-o piardă din ochi. Vonne nu înțelese de ce se purtase atât de copilărește. Probabil că nu se simțea stăpână pe ea însăși și voia să mai câștige timp.

Sub pretextul că se joacă, tânăra femeie fugi spre el cu intenția de a-l împinge în apă. Dar îi subestimase puterea, căci el nu se clinti și o prinse în brațe, încercuind-o.

– Ar trebui să știi că un chirurg are reflexe extraordinare, se amuză el.

Supărată de felul în care căzuse în capcană, încercă să fugă dar nu reuși. El o strânse mai tare în brațe și începu să râdă încet înainte de a pune stăpânire pe gura ei. Vonne rămase dreaptă, hotărâtă să-i reziste. Atitudinea ei păru să-l stimuleze și deveni mai pasional.

Dar nu putu să reziste prea mult și capitulă sub acest supliciu delicios. Abia avu timp să predea armele că el o și trase în apă după el.

Plonjară unul lângă celălalt și Vonne realiză că bărbatul nu-și pierduse nici o clipă controlul. Picioarele lor erau înlănțuite și el o susținea la suprafață înotând cu brațele.

Când intră din nou sub apă, tânăra femeie reuși să scape din strânsoare. Ieșiră la suprafață în același timp, cu părul lipit de cap.

– Sălbaticule! îi strigă ea, prefăcându-se furioasă.

– Vrăjitoareo! îi răspunse el pe același ton nemulțumit.

Se stropiră, iar Kirk se depărtă puțin și-i spuse peste umăr:

– Atenție la crocodili!

Cuprinsă de panică, Vonne înotă până la cea mai apropiată stâncă și se refugie acolo. Își trăgea suflul când îl văzu pe Kirk tot în apă. Auzind hohotul lui de râs, își dădu seama de păcăleală.

Din două mișcări, ajunse lângă ea pe promontoriu. Locul era foarte mic și acest lucru i se păru tinerei femei mai periculos decât orice reptilă. Vonne se lăsă în apa cristalină și înotă până la mal.

Își scutura părul la soare când i se alătură și Kirk. O șuviță udă îi atârna pe față și ea o dădu la o parte. Cu părul în dezordine, oferea un spectacol încântător. Razele soarelui îi accentuau culoarea pletelor și tânăra femeie avea aerul unei zâne.

Se așeză la umbră și începu să scoată mâncarea. Deși avea treabă, nu reușea să nu se gândească la

bărbatul de lângă ea. Comportamentul lui impulsiv o făcea nervoasă și-i descoperea slăbiciunile. De fiecare dată când o lua în brațe, se dovedea incapabilă să-i reziste. Nu era deloc ușor căci, în afara sentimentelor ei, mai era și felul direct în care acționa el. Poate că asta-l ajuta s-o uite pe Vicky.

În vreme ce ea avea numai gânduri negre, Kirk părea cum nu se poate mai vesel. Mâncă salata și rața la grătar, preparate de Dora, cu o poftă ieșită din comun. Terminară masa cu un desert și o cafea.

Kirk termină de strâns lucrurile și spuse:

– Am putea încerca să urcăm până la stâncile acelea.

Vonne acceptă încântată, căci perspectiva de a rămâne la soare alături de el nu i se părea cea mai bună.

O cărare era făcută deja pe partea dreaptă a dealului. Urcarea însă se dovedi mai dificilă decât își imaginase ea la început. Se opri o clipă, cu răsuflarea tăiată, și privi obstacolul care le apăruse în cale. Fără să-i spună un cuvânt, Kirk îi întinse mâna și o ajută să treacă peste pietre. Nu-i dădu însă drumul la mână și tânăra femeie nu spuse nimic pentru că se simțea mai

în siguranță așa. Câteva minute mai târziu, alunecă și ar fi căzut în prăpastie dacă el n-ar fi ținut-o de mână.

Vonne se clătina pe picioare, iar bărbatul o trase spre el. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se lipi de pieptul lui. Simți brațele lui protectoare cum o înconjoară ca un zid de apărare. Când se mai calmă, bărbatul începu s-o mângâie pe părul mătăsos.

– Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva, îi spuse el cu o voce răgușită. Ești prea importantă pentru mine ca să te pierd așa.

– O, Kirk…

Nu putu să spună mai mult, căci bărbatul se aplecă spre ea și-i prinse bărbia cu degetele. Apoi o sărută ușor pe buze.

– Ești atât de adorabilă, atât de irezistibilă, șopti el într-un suflu.

Tăcu, dar sărutul lui spuse mai mult decât o mie de cuvinte. Ținând-o strâns în brațe, o sărută pe pleoape, pe gât, pe umeri. Copleșită, Vonne își lăsă capul pe spate.

Știa că aceste cuvinte nu erau pentru ea, dar nu-i păsa. Îl iubea pe Kirk din toată inima. De ce să mai lupte împotriva acestor sentimente care o trădau mereu?

– Ceea ce simt pentru tine, n-am mai simțit pentru nici o femeie până acum, mă crezi?

Kirk se uita la tânăra femeie cu o expresie care părea că vede dincolo de aparențe. Dar farmecul acestei clipe se rupse, căci ea își dădu seama care era adevărul. Nu era ea cea pe care-o privea acum și, dacă ar fi răspuns „da", ar fi fost o minciună.

Dezorientată, se smulse din brațele lui și coborî dealul în fugă. Pietre veneau după ea și de câteva ori era gata să cadă din cauza vreunei rădăcini. Ajunse în sfârșit lângă copacul sub care era întinsă pătura și se lăsă să cadă pe ea.

Kirk ajunse lângă ea în câteva secunde și o obligă să se ridice.

– Nebuno! Ai fi putut să te rănești sau să mori!

– Lasă-mă, Kirk! îi strigă ea cu ultimele forțe.

El îi lăsă mâna pe care Vonne începu să o maseze din cauza strânsorii.

– Iartă-mă, eu sunt nebunul. Sperasem că…

Nu putu să-și termine fraza și făcu un gest vag înainte să continue:

– Mi-ai spus că te-a părăsit un bărbat de curând. Te mai gândești încă la el?

– Nu, mărturisi ea.

– Atunci, de ce ai fugit? Ai pe altcineva acum? Pe Bob?

Cu prețul unui efort supraomenesc, Vonne se abținu să-i sară de gât și să-i spună adevărul. El era singurul care conta pentru ea dar… ea nu era Vicky.

Un început de migrenă îi ardea tâmplele și voia să termine mai repede acest episod.

– Da, el e, spuse fără să clipească.

– Dar știi ce reputație are. Mai mult: e căsătorit!

– Știu, spuse ea simplu.

– Nu cred că e posibil. Ți-ai pierdut capul.

– Kirk, nu cred că acestă poveste te privește, pe de-o parte, iar pe de alta, nu simt nevoia să-ți vorbesc despre asta.

– Perfect, după părerea mea însă, faci o mare greșeală. Dar ești prea încăpățânată.

Capitolul 10

După week-end-ul petrecut la Walparoo,Vonne era din ce în ce mai mulțumită că fusese transferată la secția de medicină generală pentru bărbați. Sentimentele ei pentru Kirk nu se schimbaseră în ultimele două zile.

Totuși, faptul că nu-l mai vedea în fiecare zi nu-i era de mare ajutor și tânăra femeie fremăta de câte ori își aducea aminte de buzele lui senzuale.

– Ai o față! îi spuse Kelly într-o zi când mâncau la bufet.

Nu se mai văzuseră de câtva timp și nu mai avuseseră ocazia să vorbească.

– Sper că Bob Webb nu-ți face mari probleme. Apropo, ce mai face Don Juan?

– Face foarte bine, răspunse Vonne fără alt comentariu.

Nu-i povesti lui Kelly că Bob se arătase foarte distant de când se întorsese din vacanță. Nu-l întrebase nimic.

– Sper că nu ești îndrăgostită de el! îi spuse prietena ei. E adevărat că e seducător, dar bărbații ca el nu sunt de încredere. Ceea ce le place mai mult este să zboare din floare-n floare. Ai face mai bine dacă te-ai interesa de Kirk Levenson…

Simpla pronunțare a acestui nume o făcu pe Vonne să tresară.

– S-ar putea să fie cam târziu totuși, căci Lorin îl urmărește pas cu pas. Au ieșit foarte des împreună în ultimul timp și am auzit c-o învață să joace golf.

Fiecare cuvânt pe care-l pronunța Kelly se înfigea în inima ei ca o lamă de cuțit. Lorin și Kirk nu se mai despărțeau și acest gând o tortura. Era copilăresc din partea ei dar o invidia pe fosta ei șefă. N-ar fi putut însă niciodată să fie în locul ei. Lorin nu era dublul lui Vicky și aici era marele ei avantaj. Dacă Kirk se însura cu ea, nu va avea în fața ochilor imaginea iubirii lui pierdute.

– Nu-ți mănânci desertul? interveni Kelly.

– Nu prea mi-e foame, răspunse Vonne împingând farfuria departe de ea.

Prietena ei îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu insistă. Consideră că era mai bine să schimbe subiectul și povesti o anecdotă picantă. Spitalul Bauhinia era ca o familie, iar Kelly era o sursă de informații, unele mai picante decât altele. Părea că e la curent cu tot ce se petrece între pereții spitalului.

Veselia ei o mai distrase pe Vonne de la gândurile sumbre care o bântuiau. Dar spera să mai afle despre Kirk lucrurile pe care nu le știa. Dar nu se mai întâmplase nimic în viața lui în ultimul timp.

***

Câteva săptămâni mai târziu, John Langham o întrebă pe Vonne dacă nu voia să facă de gardă la maternitate. Era vorba doar de câteva nopți, îi spusese el pentru a-i obține acordul.

Ar fi refuzat de la început. Perspectiva de a-l vedea pe Kirk o înspăimânta. Dar nu putu găsi nici un pretext și termină prin a accepta oferta.

Se aștepta ca Bob să protesteze că nu mai era liberă seara, dar el nu reacționă așa cum prevăzuse ea.

– Poate că-i mai bine așa, spusese el.

Făcu o pauză, după care continuă:

– Știi unde am fost în vacanță?

– Dacă vrei să vorbești, te ascult.

– La Sydney, unde am avut o întrevedere cu Margaret. Nu mai trăiește cu Trevor și ar putea să revină lângă mine dacă nu mă mai port ca un idiot.

– Bob, e minunat! strigă ea entuziasmată.

– Îmi dau seama acum că m-am purtat ca un egoist, se strâmbă el.

– Niciodată nu e prea târziu să-ți repari greșelile, continuă Vonne. Dacă Margaret a acceptat să te vadă, este pentru că încă te iubește.

– Am văzut că nu-i sunt indiferent… sau poate a avut nevoie de un partener pentru cină.

– Bob, n-o să te schimbi niciodată! Trebuie să-ți bați joc întotdeauna de subiectele cele mai importante. Întoarce-te repede lângă soția și fetele tale! îl îndemnă ea cu simpatie.

– Mi-e foarte dor de ele! mărturisi el cu o mină spășită.

Bob Webb părăsi spitalul o săptămână mai târziu și plecă în sud la familia lui. La început regretă absența lui și ieșirile în oraș. Dar în sinea ei știuse că această relație este fără viitor. N-ar fi putut niciodată să fie alături de Bob, căci gândurile ei erau în altă parte.

Bob plecase cu o zi înainte când Kirk apăru în secție. Vonne făcuse mai multe nopți de gardă, dar nu apăruse decât acum.

Chirurgul tocmai făcuse o cezariană care se terminase dramatic. În ciuda eforturilor echipei medicale, copilul nu supraviețuise.

Doamna Barber fusese cazată într-o cameră particulară. Vonne și Jill tocmai terminau de aranjat pacienta când intră Kirk. Cu trăsăturile aspre, acesta se așeză la căpătâiul pacientei.

Cele două infirmiere ieșiră și-l lăsară pe doctor singur cu pacienta lui.

– Biata femeie, spuse Jill când fură pe culoar. Când se întâmplă așa ceva, ai tendința de a da vina pe doctori.

– Sunt sigură că doctorul Levenson a făcut tot ce-a putut să-i salveze pe amândoi, spuse Vonne cu multă convingere.

Jill dădu din cap, apoi spuse:

– Mă întreb dacă se va însura într-o zi. Credeam, ca toată lumea de altfel, că Lorin și el sunt apropiați. Dar ea a fost zărită în compania doctorului Terson, noul radiolog, într-un magazin de bijuterii. Se pare că tocmai cumpărau inelele de logodnă. Sunt curioasă ce s-a întâmplat între doctorul Levenson și Lorin.

Deși foarte afectată de această bârfă, Vonne nu lăsă să se vadă nimic. Becul de la camera opt se aprinse și Jill se grăbi să vadă ce se întâmplă. Vonne se întoarse în birou și se uită prin hârtiile din fața ei.

După un minut, simți o prezență în cameră. Kirk era în picioare lângă ușă și riduri adânci îi brăzdau fruntea.

– Cum se simte? întrebă Vonne.

– Sedativul a calmat-o și va dormi până dimineață.

– Mai are alți copii?

– Da, o fetiță de trei ani, dar spera un băiat. Soțul ei e șofer internațional și compania lui l-a anunțat prin radio. Nu va putea însă să fie în Australia decât peste două, trei zile. Pacienta va avea nevoie de cineva lângă ea căci e foarte depresivă.

– O să-mi notez și, când voi avea liber, o să merg la ea. Fii liniștit.

– Mulțumesc, spuse el simplu.

În loc să plece, se așeză pe un colț al biroului și își trecu degetele prin păr. Vonne se gândi cu emoție că și el are nevoie de căldura umană.

– Vrei să-ți fac o cafea sau un ceai? îl întrebă ea.

– Un ceai ar fi bine venit, acceptă el cu un zâmbet de recunoștință.

Tânăra înfirmieră se întoarse repede cu băutura și câțiva biscuiți. Așezat pe fotoliu, Kirk tresări când îi auzi sunetul vocii.

– Mi-e teamă că n-au rămas decât foarte puține prăjiturele, îi spuse ea întinzându-i farfurioara.

Medicul nu spuse nimic și își înmuie buzele în lichidul cald. Vonne avu impresia că nu voia să vorbească.

Îi respectă tăcerea și, după ce se așeză din nou la birou, începu să citească un document administrativ.

– Sunt supărat, Vonne, spuse el brusc.

– Supărat… de ce?

– Din cauza lui Bob. Îmi închipui că pentru tine șocul a fost mare. Pentru noi, era de așteptat.

Tânăra femeie își aminti atitudinea lui disprețuitoare când îi povestise așa-zisa ei aventură cu anestezistul. El nu știa că l-a mințit, de aceea Vonne trebuia să aibă grijă să nu se dea de gol.

– Sper să fie fericit, spuse infirmiera.

– E întotdeauna o greșeală să te atașezi de cineva care nu e liber.

Kirk avea un ton binevoitor și Vonne se gândi că o consideră curajoasă.

În fața acestei atitudini, se simți vinovată și roși ușor. Intrarea intempestivă a lui Jill o scoase din încurcătură. Kirk puse ceașca pe birou.

– Mulțumesc pentru ceai și la revedere, spuse el.

În timp ce se îndrepta spre lift, Jill comentă cu o expresie visătoare:

– Dintre toți medicii de la Bauhinia, el este cel mai atrăgător.

Domnișoara Pretince, responsabila secției de maternitate, reveni la serviciu. Astfel ,Vonne renunță la gărzile de noapte și își reluă serviciul la medicina generală.

Miercurea era ziua ei liberă. Se trezi mai târziu decât de obicei. La micul dejun bău un pahar de suc de portocale și mestecă prăjiturele. Garsoniera avea și balcon, așa că ieși puțin la aer.

Se apropia luna decembrie, cu toate sărbătorile ei. Vonne era la Darwin de mai bine de patru luni. Calculă repede când i se termina contractul.

Data i se păru atât de îndepărtată încât tânăra femeie se strâmbă de nerăbdare. Gândurile ei se îndreptară spre Vicky, de la care nu mai avea nici o veste. Alungă îngrijorarea care-o cuprinsese și ieși în oraș să se plimbe.

Rătăcea pe străduțe la întâmplare, uitându-se curioasă la vitrine. Atenția îi fu reținută de un costum albastru cu alb pe care-l cumpără fără să stea pe gânduri.

Tocmai încerca fusta când afară izbucni furtuna. Când ieși din magazin însă, soarele era din nou pe cer. Atmosfera era călduță și căută o cafenea unde să se răcorească. Vru să se întorcă dar, din sensul opus, se auzi o voce caldă, familiară:

– Vonne, ce surpriză!

Kirk, care apăruse brusc, o studia ca de obicei aprobator. Tânăra femeie purta o rochie crem și se încinsese cu o curea galbenă. Geanta, cerceii și sandalele erau asortate.

– Unde mergeai? o întrebă el curios. Credeam că la acestă oră toate infirmierele bune sunt la muncă.

– E ziua mea liberă, spuse ea, și aveam chef să mă plimb prin oraș. Cum e ora prânzului, mi s-a făcut foame și căutam un restaurant.

Se opri, dându-și seama că ceea ce spunea devenea ridicol . Nu făcea decât să-i raporteze în detaliu ce făcuse în ziua aceea.

– Și eu voiam să mănânc ceva, spuse el. Ce-ar fi dacă am merge împreună să mâncăm? sugeră el.

Fără să-i aștepte răspunsul, o luă de mână și o trase după el.

– Să mergem. Știu un mic restaurant unde salatele exotice sunt absolut delicioase!

Era atât de mirată încât se lăsă dusă de mână fără să protesteze. Interiorul restaurantului era foarte plăcut cu ventilatoarele care atârnau din tavan și verdeața de jur-împrejur. Plante despărțeau mesele între ele, astfel încât în local domnea o atmosferă calmă.

Vonne întrebă de doamna Barber, iar Kirk o liniști. Aceasta plecase din spital la brațul soțului ei.

– Fizic, seamănă cu un colos, dar cu soția lui se poartă foarte delicat. Formau un cuplu foarte drăguț. Străluceau de bucurie când le-am spus că pot avea totuși alți copii.

Kirk și Vonne vorbiră vrute și nevrute și nu-și dădură seama când trecu timpul. Continuară discuția la o ceșcă de cafea, după care mai comandară una și încă una…

Chirurgul își consultă ceasul și spuse:

– Trebuie să plec. Am de făcut o operație spre seară.

Tânăra femeie privi pendula de pe perete și făcu ochii mari:

– Nu credeam că s-a făcut atât de târziu!

Simțindu-se vinovat, el murmură o scuză stângace.

– Nu e vina ta. Eu te-am reținut. De altfel, am petrecut o după-amiază minunată. Săptămâna viitoare plec din nou la Walparoo. N-ai vrea să mă însoțești?

Dacă ești liberă, bineînțeles. Jacob și Dora mi-au cerut vești despre tine când am fost acolo ultima oară.

Rațiunea îi spunea să refuze, dar tentația era prea mare. Îl iubea și rațiunea se potrivește de puține ori cu inima.

– Cu plăcere, acceptă ea cu inima bătându-i din ce în ce mai repede.

Hotărârea o înspăimânta, dar știa că nu va reveni asupra ei. Își dăduse seama că, fără Kirk, viața ei era tristă.

Diana nu veni la țară și Vonne nu se lăsă păcălită de pretextele ei. La Walparoo, tânăra infirmieră îl ajută pe Kirk la clinică de dimineață. După-amiază rămaseră acasă și se odihniră la umbra copacilor.

Chiar dacă era cald afară, săptămâna trecută plouase mult și pământul era umed încă. Nu se putea merge călare. Dar Vonne era fericită doar pentru că era alături de Kirk. Conversațiile lor erau întrerupte uneori de tăceri lungi care nu mai păreau apăsătoare. Bărbatul nu fusese niciodată mai atent ca acum, iar ea ghici repede care era motivul. Se gândea că suferă după plecarea lui Bob.

O dată seara venită, el îi ură noapte bună și o sărută cu tandrețe, dar Vonne ghici că ardea de nerăbdare

s-o strângă-n brațe. Probabil că imaginea lui Bob apăru în fața ochilor lui căci nu insistă. Tânăra femeie îl dorea și ea din toată inima. Era poate neadevărat, dar avea impresia că acesta e un alt început și-i era teamă să nu-l strice.

Tânăra femeie nu mai voia să creadă c-o dorea din cauza asemănării cu Vicky, ci pentru ea însăși. Era un vis care putea deveni realitate… cu timpul.

La masa de prânz, duminică,vorbiră despre sărbătorile de iarnă, iar Kirk spuse:

– De obicei, eu și mama venim aici. Dacă nu ești ocupată, poate vii cu noi.

– Nu știu încă dacă voi avea liber dar, dacă am, vin cu plăcere.

– Chiar dacă nu ai decât o zi liberă, pot să vin să te iau. În orice caz, nici eu nu stau prea mult la Walparoo. Copiii și mămicile nu prea țin cont de concediul medicilor, adăugă el amuzat.

Vonne era relaxată și radioasă când se întoarseră la Darwin, duminică seara. Relația dintre ea și Kirk mergea din ce în ce mai bine. Transformarea se petrecuse ca printr-o vrajă. Plecase îngrijorată și se întorcea plină de încredere.

El nu vorbise despre natura relațiilor lor, dar era limpede că, pentru el, nu era o aventură.

O umbră stătea totuși între ei și Vonne deschidea de fiecare dată îngrijorată cutia de scrisori pe care o găsea mereu goală. De multe ori în ultimul timp vrusese să-i spună lui Kirk motivul fricii ei. Dar cum să pronunțe numele surorii ei în fața fostului logodnic? Dacă ar fi întrebat-o ceva, n-ar fi ezitat să-i spună, dar așa? Îi respectase tăcerea asupra acestui subiect?

Agitația ei nu luă sfârșit marți, când primi corespondența mult așteptată. Deschise repede scrisoarea și citi. Pe măsură ce parcurgea rândurile, era din ce în ce mai îngrozită:

– O, Vicky! O, nu!

Palidă, reciti scrisoarea pentru a vedea dacă a înțeles cum trebuie mesajul. Din nefericire înțelesese foarte bine, căci explicațiile surorii ei erau foarte clare:

„ Eu și Armand ne-am despărțit, în sfârșit… Această poveste nu era totuși una de dragoste și, în adâncul sufletului, am știut acest lucru din clipa în care am ajuns la Paris. Te scutesc de detalii până la viitoarea noastră întâlnire, căci sunt neplăcute. Te rog, pot să vin la Darwin și să petrec sărbătorile de iarnă cu tine? Mă simt cam deprimată și trebuie să plec de aici un timp. Spune-mi că pot veni și merg chiar acum să-mi rezerv un loc la avion. Iată aici adresa Sylviei, la care stau acum…”

Scrisoarea se termina cu fraze drăgăstoase, dar Vonne nu putu decât să spună:

– O, Doamne! Vicky, nu!

Îi va telefona surorii ei și-i va spune că este bine venită. Garsoniera era mică, dar se vor descurca ele cumva.

Oftând de supărare, Vonne aruncă în jurul ei o privire disperată. Totul era luminos, dar era atât de supărată încât nu mai vedea nimic.

Ce se va întâmpla cu ea și Kirk? Vicky și el se vor revedea, iar ei îi era teamă de această întâlnire. Atâta vreme cât sora ei și fostul logodnic fuseseră departe unul de celălalt, putuse să-și închipuie că ar putea să fie ceva între ea și Kirk. Acum, însă…

La gândul că l-ar putea pierde, își simți gâtul uscat și un frison rece o trecu prin tot corpul. Ar putea s-o mintă pe sora ei și să-i spună că n-are unde s-o găzduiască. Asta însă era pur egoism. Ea o iubea foarte mult pe Vicky și nu-i putea face una ca asta. Câteva minute mai târziu, formă numărul Sylviei. Așteptă apoi, cu inima bătându-i tare, ca cineva să răspundă.

Capitolul 11

Primind-o pe Vicky la aeroport, Vonne fu surprinsă de paloarea feței surorii ei. Aceasta slăbise puțin și era trasă la față. Părea foarte obosită.

Se aruncară una în brațele celeilalte și Vicky izbucni în lacrimi.

– O, Vonne, a fost îngrozitor! M-am comportat ca o idioată. Armand n-a avut niciodată intenția să se însoare cu mine.

Dădu din cap foarte tristă, iar Vonne îi luă valiza din mână și-i sugeră:

– Hai acasă să-ți pregătesc o masă copioasă. Trebuie să-ți recapeți forțele, apoi vorbim.

Vicky dădu din cap și se lăsă condusă la Honda roșie care era parcată în fața aeroportului. În trei sferturi de oră ajunseră la blocul de garsoniere.

Vonne o întrebase pe domnișoara Howard, responsabila noului local dacă sora ei putea să stea acolo. Aceasta fusese de acord cu o condiție: perioada să fie scurtă.

O dată ajunse în cameră, Vicky se așeză în fotoliu și acolo rămase. Vonne îi propuse ouă cu șuncă și o cană cu lapte, dar aceasta refuză.

– Nu mi-e foame, mărturisi ea cu un zâmbet pierdut. Dar aș bea o cană de cafea.

Vonne intră în bucătărie și se întoarse cu un platou pe care așezase ceștile. Când intră în cameră, sora ei dormea deja.

Pentru a o lăsa să se odihnească, coborî la parter să facă niște cumpărături pentru masa de prânz.

Când se întoarse, o găsi pe Vicky în picioare. De altfel, ea fu cea care-i deschise ușa. O ajută să ducă totul în bucătărie.

– Mă simt mai bine decât înainte. Cred chiar că m-aș putea atinge de o pizza.

Vonne, încântată de acest anunț, se grăbi să pună mâncarea în cuptorul cu microunde. În timpul mesei, Vicky povesti cum se deterioraseră relațiile dintre ea și Armand.

– N-am fost pentru el decât o simplă distracție, nimic mai mult, spuse ea. De altfel, nu eram singura

femeie din viața lui și, când am descoperit acest lucru, am realizat că-și bătea joc de mine încă de la început. Mai era Françoise, anestezistă în același spital cu el, dar acesta nu este cel mai rău lucru, spuse ea și vocea i se stinse.

Inspiră adânc și continuă, iar degetele i se crispară pe furculiță:

– Avea o fetiță de când lucrase în sud. Le ascunsese acest lucru părinților lui, dar o vedea pe mamă de câte ori venea în capitală. O, doamne, Vonne, cum am putut să mă înșel atât de mult?!

– Sylvia mi-a spus că n-ar fi trebuit niciodată să-l părăsesc pe Kirk și cred că avea dreptate. Mă iubea, eu îl iubeam, am fi putut fi foarte fericiți împreună, dacă nu m-aș fi purtat ca o proastă. Crezi că mă va ierta?

– Nu… nu știu, se bâlbâi Vonne.

– Presupun c-a fost foarte supărat pe mine din cauza rupturii. E ridicol, dar mi-e teamă să nu refuze să mă vadă. Dacă ne-am întâlni din întâmplare, ar fi grozav!

Se uită la Vonne să-i vadă expresia, dar aceasta îi răspunse sec:

– Îmi pare rău, dar nu pot să fac acest lucru.

– De ce? se miră Vicky făcând ochii mari.

– Pentru că nu se poate, iată de ce! Dacă vrei să ai o explicație cu el, sună-l sau du-te la spital!

– Sunt sigură c-o să-mi închidă telefonul de cum mă va auzi. Te rog, Vonne, e ultimul serviciu pe care ți-l cer!

Tânăra femeie scutură din cap și se ridică brusc de la masă. Vicky voia și de data aceasta să se servesacă de ea ca mediatoare. Dar Vonne nu voia ca sora ei și fostul logodnic să se întâlnească. Dacă se întâmpla, asta era! Dar să fie ea cea care ajută soarta, era peste puterile ei!

– Propun să mai vorbim mâine despre asta, căci astăzi suntem amândouă obosite. Îți promit că vom găsi o soluție, încheie ea binevoitoare.

Vicky căscă îndelung și, după ce-și termină cafeaua, se așeză în pat. Vonne lăsă jaluzele ca sora ei să poată dormi nestingherită. Ieși pe balcon unde așezase o umbrelă de soare și câteva scaune. Nu mai era nici un centimetru liber, dar acest aranjament îi oferea posibilitatea să mai iasă din casă.

Nu rămase totuși prea mult timp aici, căci gânduri triste o frământau. Îi vedea pe Vicky și pe Kirk luându-se în brațe din clipa în care se vedeau.

Pentru a mai uita aceste lucruri, se hotărî să spele câteva vase. Era totuși neobișnuit să aibă o zi liberă în plus, pe care șefa i-o acordase pentru că invocase motive familiale. Vonne se concentră asupra treburilor casnice și mai uită de problemele nou apărute.

După-amiaza era pe sfârșite când se trezi și Vicky. Această odihnă o revigorase și prinsese culori în obraji. Nu mai semăna cu femeia distrusă de dimineață.

– Arăți foarte bine, o complimentă Vonne.

Vicky își schimbă hainele de voiaj cu un costum elegant. Fusta plisată de mătase îi punea în evidență gambele frumos desenate.

– L-am cumpărat din Paris înainte să plec, dar nu l-am purtat niciodată. Am putea merge la restaurant în această seară, ce crezi?

Vonne zâmbi: recunoștea acest entuziasm al surorii ei. În urmă cu un minut părea disperată, iar acum plutea pe nori. O invidia pentru această capacitate de a face față necazurilor.

Merseră într-un local în care o dusese foarte des Bob. Acolo, Vicky își continuă povestirea despre aventura ei în Franța alături de Armand. Dar nu mai plângea și părea chiar plină de umor. O întrebă pe Vonne despre viața ei la Darwin. Se străduia s-o asculte, dar era evident că subiectul ei preferat rămânea Kirk.

Vonne pomeni despre Lorin și fu surprinsă să descopere că sora ei o știa după nume.

– Kirk mi-a vorbit despre ea și despre intențiile ei matrimoniale, râse ea. O, Lorin Kent n-a fost niciodată

o rivală, căci știam că n-are intenții serioase cu ea. După părerea lui, este una dintre femeile frumoase, dar reci.

Vonne era ușurată să afle aceste lucruri.

– Mă bucur că nu i-a căzut în plasă după ruptura noastră. Ce pierdere ar fi fost!

Vonne se uită la ceas și văzu că se făcuse ora nouă.

– Cred că voi merge la culcare. Mă scol devreme mâine și trebuie să fiu odihnită.

– Și eu sunt pe punctul de-a adormi, adăugă Vicky.

Își ascunse un căscat, iar Vonne rugă ospătarul să le facă nota de plată. Verifica nota de plată când o ciudată senzație o făcu să-și ridice privirea. Kirk Levenson stătea în fața mesei și le observa pe rând.

– Vicky, murmură el pe un ton uimit. Nu trebuia să fii în Franța?

Tânăra femeie, care se făcuse galbenă ca ceara, se străduí să răspundă:

– Nu, am ajuns aici în această dimineață.

El se uită la modelul feței de masă și continuă:

– Presupun că ați mâncat deja.

– Da, și tocmai voiam să plecăm, adăugă repede Vonne.

Această întâlnire era exact ocazia pe care o aștepta sora ei și Vonne împinse scaunul.

– Încep devreme mâine dimineață și mă grăbesc să ajung în pat, explică ea. Nu ești obligată să mergi cu mine, îi spuse surorii ei.

Urmă o scurtă tăcere. Adunându-și curajul, Vonne îi spuse lui Kirk:

– Vicky locuiește cu mine și poți s-o conduci tu acasă mai târziu.

Le ură noapte bună, își luă geanta și traversă restaurantul spre ieșire. Inima-i bătea cu putere și abia se mai ținea pe picioare. O dată ajunsă afară, respiră profund și încercă să-și pună gândurile în ordine.

Soarta își arătase din nou colții: în această clipă, Kirk și sora ei stăteau față-n față. Până la sfârșitul serii, se vor împăca.

Vonne făcu o față jumătate tristă, jumătate resemnată. Se gândi că era a doua oară când destinul îi juca feste. Îl pierduse pe Leith pentru că logodnica lui se întorsese, iar astăzi se repeta același scenariu. Amândoi bărbații care contaseră în viața ei fuseseră tot timpul îndrăgostiți de alta… Dacă acest gând nu i s-ar fi părut comic, ar fi plâns.

Cu un gest ferm, porni motorul și plecă în trombă. Conducea mai repede decât de obicei. În loc să meargă pe drumul spre casă, făcu la dreapta. Vântul care intra pe geamul lăsat, îi ciufulea buclele.

Văzu o pancartă pe care scria East Point și mai încetini viteza. Ajunsă la destinație, parcă mașina și încuie portiera. Locul era pustiu și merse până în vârful dealului, unde se așeză pe o bancă. Se uită fix la linia orizontului. Cerul era limpede, împânzit de stele și o briză lejeră legăna crengile copacilor. Oceanul abia se zărea, dar tânăra femeie auzea zgomotul valurilor care se loveau de țărm.

Lacrimile pe care și le reținuse atâta timp începură să-i curgă pe obraji și își înfundă fața în palme. Nu știu cât timp rămase astfel… Evenimentele din ultima vreme i se succedară prin fața ochilor cu o viteză uimitoare. Se vedea coborând din avion și anunțându-l pe Kirk anularea logodnei. Își amintea agresivitatea lui din primele zile și bunătatea doamnei Levenson.

De ce se legase de el dacă știa că mai e îndrăgostit de Vicky? Se pregăti să se ridice și lăsă să-i scape pe un ton plin de regret:

– O, Kirk, dragul meu…

În acea clipă, însă, înmărmuri, căci auzi sunete de pași pe pietrișul din spatele băncii pe care stătea. Înainte să înțeleagă ce se întâmplă, cineva luă loc lângă ea și o cuprinse cu brațele. Simplul contact cu degetele necunoscutului o făcu să tresară:

– Kirk… ce faci aici? se bâlbâi ea uimită.

– Am venit să-ți aduc cheile, o informă bărbatul. Probabil că erai cu gândul în altă parte, căci le-ai uitat pe masă la restaurant.

– Unde e Vicky? se îngrijoră ea.

– Acasă la tine. Presupun că acum doarme bușteau. E foarte târziu, știi?

Cu gâtul uscat, înghiți în sec înainte să continue:

– Cum ai știut că sunt aici?

– Era foarte ușor, căci majoritatea îndrăgostiților sau a celor care suferă din dragoste vin la East Point.

– Dar nu sunt…

– Ba da, ești, draga mea. Te-am auzit mai devreme.

Îi prinse bărbia și o privi în ochi.

– Kirk… eu nu sunt Vicky!

Cuvintele îi scăpaseră, fără să le poată opri.

– Știu că nu ești Vicky, prostuța mea, o tachină el.

După ce o sărută pe buze și pe ochii înroșiți de plâns, o strânse mai tare la piept.

– Acum calmează-te și ascultă, îi spuse el blând. După ce-ai plecat, am avut o discuție foarte lungă cu Vicky și am hotărât să…

– Vă împăcați, spuse ea repede, incapabilă să mai reziste.

– Vrei să mă lași să termin? o întrebă nerăbdător. Gândește-te puțin, Vonne. Cum aș fi putut să mă împac cu sora ta când te-am sărutat pe tine?

– Nu prea știu, mormăi ea nesigură. Credeam că mă confunzi cu Vicky și mă urăști pentru că nu sunt ea.

Bărbatul se încruntă și, o secundă mai târziu, pe fața lui apăru mirarea:

– De aceea ai fugit atunci, la Walparoo?

– Da, mărturisi ea într-un suflu. Aveam impresia că pe Vicky voiai s-o ții în brațe. Din cauza asemănării dintre noi, eram convinsă că, pentru tine, eram copia ei. Această idee mi s-a părut insuportabilă și am fugit.

– Vonne, draga mea, cât ești de naivă! o certă el din nou. Ai prea multă imaginație, căci pe mine nu mă interesai decât tu.

– Și totuși, într-o seară, în grădină, mi-ai spus Vicky.

– Da? nu-mi amintesc. Poate că a fost o greșeală de pronunție, dar nu v-am confundat niciodată. Aveți aceeași formă a feței, aceeași culoare a părului, dar sunteți foarte diferite.

O strânse și mai tare în brațe și începu s-o mângâie pe păr.

– De ce ai acceptat atunci să vii din nou la Walparoo? o întrebă bărbatul.

– Pentru că voiam să fiu alături de tine și nu-mi mai păsa.

Prin țesătura fină a cămășii lui, Vonne îi simți căldura pielii și bătăile inimii. Kirk rupse tăcerea care se instalase între ei.

– Când te-am sărutat din greșeală la petrecerea dată de Sylvia, ceva s-a petrecut. Nu mi-am dat seama imediat, dar la întoarcerea în Australia, am început să mă îndoiesc de hotărârea luată. M-am întrebat dacă n-am făcut o greșeală logodindu-mă cu Vicky. Lorin mă hărțuia și cred că am ales acest mijloc de apărare: logodna cu altcineva. În afara lui John și a mamei, nimeni nu mai știa despre hotărârea mea. Parcă presimțeam ceva și așteptam înainte să mă bucur. Când ai venit în Darwin, mi-am dat seama de unde veneau îndoielile. Mă simțeam foarte atras de tine și în același timp tulburat, pentru că semănai atât de mult cu sora ta. Nu v-am confundat niciodată, dar această asemănare mă împiedica să gândesc clar.

Zâmbi ca pentru el însuși, apoi mai adăugă:

– La început nu mi-am dat seama de ce, dar mă simțeam aproape bucuros că Vicky nu era la aeroport. Această ruptură îmi rănea orgoliul, dar eram ușurat. Presupun că, dacă ar fi venit, acum am fi fost căsătoriți și am fi regretat amândoi.

Vonne, care se ridicase, îi spuse pe un ton de reproș:

– Erai furios pentru că fuseseși părăsit și te răzbunai pe mine. Nu puteai s-o pedepsești pe Vicky, pentru că era departe, și te-ai răzbunat pe sora ei.

– Te asigur că nu, negă el repede. Știi că uneori nu sunt ușor de suportat. Recunosc că purtarea mea grosolană era din cauza relației tale cu Bob Webb. Gândul că sunteți împreună mă făcea nebun de gelozie. Acum bănuiești cât rău mi-ai făcut când mi-ai spus că ești îndrăgostită de el. Pe de o parte mă sărutai cu pasiune, iar pe de alta îmi povesteai despre Bob. Eram nefericit pentru că nu știam ce să fac.

– Bob era un însoțitor agreabil, dar nu eram decât prieteni, nimic mai mult. Pe tine te iubeam, spuse Vonne simplu.

Neînțelegerile care-i separaseră atâta timp dispărură ca prin farmec și Kirk o sărută tandru.

– Acum că ne-am împăcat, iată ce s-a întâmplat mai departe. I-am spus și lui Vicky ceea ce ți-am spus ție acum: că sunt îndrăgostit de tine și că nunta noastră ar fi fost o greșeală. A dat din cap spunând că și ea crede același lucru și că te-ai comporat destul de ciudat de când a venit ea. A ajuns la concluzia că-i mai bine așa cum au decurs lucrurile.

– Dar va suferi, murmură Vonne cu un nod în gât.

– Sora ta și-a dat seama că a inventat o poveste nouă să uite eșecul trăit alături de Armand. A recunoscut acest lucru și, în locul tău, nu mi-aș face prea multe probleme. Cred chiar că-și va găsi până la urmă sufletul pereche.

– O, Kirk, îi doresc din tot sufletul!

Se refugie în brațele lui și închise ochii, bucurându-se de fericirea care o copleșea. Kirk se aplecă spre ea și puse cu pasiune stăpânire pe buzele ei. Apoi își puse capul pe umărul ei și stătură astfel minute întregi, bucurându-se unul de celălalt.

– Draga mea, aș putea să stau aici toată noaptea, dar trebuie să te trezești mâine devreme, șopti Kirk.

Vonne îi puse un deget pe buze:

– Doar un sărut și putem pleca, spuse ea visătoare.

Dorința îi fu îndeplinită pe dată: iubitul ei n-avea nevoie de rugăminți să facă ceea ce-i plăcea mai mult.

Sfârșit